

BETÆNKNING
OM
OMLÆGNING AF RESTAURATIONS-
OMSÆTNINGSAFGIFTEN

BETÆNKNING NR. 182

1957

ex 3. 33.86/40

r

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
1. Indledende bemærkninger	5
2. Den gældende afgift	5
3. Kontrollen med afgiften	6
4. Branchens kritik af afgiften	7
5. Redegørelse for forslag til ændring af afgiften	8
A. Kildebeskatning	8
B. Nedsættelse af afgiftssatsen	9
C. Fællesudvalgets forslag	10
D. Hotelejer Terman Hansens forslag	11
6. Sammenfatning af udvalgets betragtninger samt udvalgets indstilling	12
A. Forskellige forslag til skærpelse af afgiftskontrollen	12
B. Udvalgets indstilling	13
Bilag 1. Skrivelse af 5. oktober 1956 fra Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark til finansminister Viggo Kampmann	17
Bilag 2. Indtægten af beskatningen af spiritus, vin og øl	18
Bilag 3. De gældende bestemmelser vedrørende restaurationsomsætningsafgiften	19
Bilag 4. Historisk redegørelse	24
Bilag 5. Oplysninger om arbejdsløsheden blandt personer beskæftiget inden for hotel- og restaurationsvirksomheder	28
Bilag 6. Skrivelse af februar-marts 1956 fra Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark til regering og folketing	29
Bilag 7. Virkningerne af en ophævelse af restaurationsafgiften med kompensation for provenutabet	33
Bilag 8. Virkningerne af en nedsættelse af restaurationsafgiften med kompensation for provenutabet	34
Bilag 9. Skrivelse af 19. oktober 1953 fra Fællesudvalget af 1. marts 1917 til finansminister Viggo Kampmann	35
Bilag 10. Hotelejer Terman Hansens forslag	38

I. Indledende bemærkninger.

Finansministeren nedsatte den 22. oktober 1956 på foranledning af hotel- og restaurationsbranchens centralorganisation et udvalg med den opgave at foretage en gennemgang af bestemmelserne vedrørende restaurationsomsætningsafgiften af stærke drikke med henblik på en eventuel teknisk omlægning af denne beskatning.

Udvalget fik følgende sammensætning:

Generaldirektør *Knud Korst*, formand,
hotelejer *A. Villads Olsen*,
restauratør *Knud Ernst* og
kontorchef, cand. jur. *Allan Hansen* som
repræsentanter for Centralforeningen af
Hotelvært- og Restauratørforeninger i Dan-
mark,
kontorchef *S. Nalbandian*, finansministeriet,
departementet for told- og forbrugsafgifter,

overtoldinspektør *J. A. Kroman*, inspektora-
tet for øl- og spiritusbeskatningen.

Udvalgets sekretærforretninger er vare-
taget af fuldmægtig *Børge Andersen*, finans-
ministeriet, departementet for told- og for-
brugsafgifter.

Udvalget har særligt beskæftiget sig med
den kritik, som af hotel- og restaurations-
branchen er rejst mod afgiften, og har søgt
at finde frem til forslag til ændringer, som
efter udvalgets opfattelse vil være egnede
til at imødegå denne kritik. I forbindelse
hermed har udvalget gennemgået en række
forslag til ændringer vedrørende afgifts-
systemet og har anset det for sin opgave at
belyse disse forslags finansielle og kontrol-
mæssige konsekvenser.

2. Den gældende afgift.

Afgiften på omsætningen af stærke drikke
i restaurationsvirksomheder o. lign. er et
led i de gældende afgifter på spiritus, vin
og øl, jfr. bilag 2. Afgiften indførtes ved lov
nr. 83 af 22. marts 1930 om afgift til stat og
kommuner på omsætningen af stærke drikke
og androg den gang 6 pct. af restauratørernes
omsætning indbefattet afgiften. Afgiftssatsen
er senere ændret som anført i nedenstående
oversigt:

lov 22. marts 1930	6	pct.
lov 27. marts 1940	10	-
lov 2. juni 1943	25	-
lov 14. august 1946	35	-
lov 31. oktober 1946	33	1/3 -
lov 31. marts 1950	25	-

Afgiften har således siden 1. april 1950
udgjort 25 pct. af restaurationsomsætningen
og har i finansårene 1950/51—1956/57
indbragt følgende beløb (mill, kr.):

	Afgiftsbeløb	Hertil svarende omsætning
1950-51	84	336
1951-52	86	344
1952-53	88	352
1953-54	92	368
1954-55	96	384
1955-56	98	392
1956-57	98	392

Afgiften svares af omsætningen af stærkt
øl, akvavit og anden spiritus samt vin, her-

under dansk frugtvin og beregnes af serveringspriserne incl. afgiften.

De gældende bestemmelser vedrørende restaurationsomsætningsafgiften af stærke drikke findes i afsnit IV C og afsnit V i lov nr. 65 af 23. marts 1955 om afgift af spiritus, vin og øl med senere ændringer, jfr. lov-

bekendtgørelse nr. 194 af 3. juli 1956. Desuden er der administrativt i henhold til loven fastsat bestemmelser bl. a. vedrørende de afgiftspligtige virksomheders regnskabsførelse m. v. En redegørelse for disse bestemmelser findes i bilag 3 og en historisk oversigt i bilag 4.

3. Kontrollen med afgiften.

Da restaurationsomsætningsafgiften udfra et kontrolsynspunkt frembyder visse specielle vanskeligheder, skal om det gældende kontrolsystem følgende fremhæves.

Grundlaget for toldvæsenets kontrol med de afgiftspligtige virksomheder er virksomhedernes regnskabsførelse, eftersyn i virksomhederne og leverandøroplysninger.

Virksomhederne skal føre et specificeret regnskab over deres afgiftspligtige omsætning dag for dag. Regnskabet hviler på de daglige beholdningsopgørelser af stærke drikke, som enhver virksomhed normalt foretager af hensyn til afregningen med personalet. På grundlag af disse regnskaber udfærdiges hver måned en angivelse til toldvæsenet over omsætningens størrelse, hvorefter afgiften indbetales inden udgangen af den følgende måned. Virksomhederne har således en kredit på gennemsnitlig 1¹/₂ måned med afregningen af den hos gæsterne opkrævede afgift.

Regnskaberne afsluttes ved hvert års udgang og indsendes til toldvæsenet, som gennemgår bøger og bilag. Til støtte ved denne kontrolgennemgang er toldvæsenet i besiddelse af oplysninger fra bryggerierne og deres depoter, A/S De Danske Spritfabrikker samt vinhandlere m. fl. om leverancerne af stærke drikke til hver enkelt afgiftspligtig restaurationsvirksomhed. Med kendskab til serveringspriserne, som skal anmeldes over for toldvæsenet, og til beholdningerne er det muligt for toldvæsenet ret nøje at kontrollere, om den i et år angivne og berigtigede omsætning harmonerer med de oplyste indkøb og serveringspriser.

Endelig foretager toldvæsenet kontrol- eftersyn hos virksomhederne. Disse besøg er af væsentlig betydning for kontrollens effek-

tivitet, dels fordi det er nødvendigt at udføre et omfattende instruktionsarbejde i virksomhederne, dels fordi man kun ved sådanne besøg kan kontrollere beholdningsopgørelser og i øvrigt påse, at regnskaberne føres, som de skal, og at bilagene opbevares som foreskrevet.

Medens toldvæsenet således i det store og hele får pålidelige oplysninger om restauratørernes indkøb af stærke drikke hos engrosleverandørerne, er det ikke i praksis muligt at få tilsvarende oplysninger, hvis en restauratør foretager indkøb i detailhandelen med det formål at skjule indkøbene for toldvæsenet og afsætte varerne i virksomheden uden at afregne den opkrævede afgift. Da omsætningsafgiften er væsentlig større end detailavancerne, viste det sig da også kort efter, at forsyningsvanskelighederne efter krigen ophørte, at flere og flere virksomheder kom ind på at unddrage afgift ved at omsætte detailindkøbte varer, som ikke bogførtes i regnskaberne, og som unddrog sig enhver kontrol såvel fra toldvæsenets som det direkte skattevæsens side. Endvidere må nævnes, at det ligeledes i mange tilfælde har været muligt for restauratørerne at få øl fra deres engrosleverandører uden om kontroloplysningerne til toldvæsenet, og disse varer kan på tilsvarende måde og endnu lettere og mere indbringende afsættes i virksomheden uden om afgiftsregnskaberne. Som følge af, at bryggeriernes depoter siden 1. april 1955 ikke mere er afgiftspligtige virksomheder, vil det være påkrævet at skærpe kravene til disse leverandørers oplysninger til toldvæsenet.

Den direkte merfortjeneste, som en afgiftspligtig virksomhed kan indvinde ved uangivet salg af stærke drikke, vil variere

med serveringspriserne. Fortjenesten beløber sig for tiden til omkring 30-40 øre pr. fl. alm. pilsnerøl, således at avancen er størst, når varen købes hos grossisten uden følgesedel. For 1 fl. akvavit udgør merfortjenesten ca. 12-13 kr. ved uangivet salg af detailkøbte varer. Tallene udgør henholdsvis 60-80 pct. og 50-60 pct. af restauratørernes gennemsnitlige bruttfortjenester. Der er ved denne beregning - og i det følgende - anvendt serveringspriser, som anses for at svare til gennemsnitlige serveringspriser for disse varer, nemlig henholdsvis 165 øre pr. fl. øl og 60 kr. pr. fl. akvavit.

Det foran anførte om muligheden for at undlade at afregne de opkrævede afgiftsbeløb og om merfortjenesternes betydelige størrelse har efter udvalgets skøn været medvirkende til, at afgiften i mange tilfælde er søgt unddraget statskassen. Selvom antallet af overtrædelsessager ikke giver noget pålideligt indtryk af de faktiske overtrædelsers antal, skal det dog oplyses, at der i de 7 år 1950-56 er afgjort ca. 1600 sager vedrørende *grove* overtrædelser, d. v. s. sager, hvori indgår forhold af den foran beskrevne karakter; af disse sager er henvend $\frac{1}{3}$ afgjort ved domstolene, de øvrige administrativt.

4. Branchens kritik af afgiften.

Der er fra restaurationserhvervets side rejst kritik mod den gældende restaurationsomsætningsafgift, navnlig mod afgiftssatsens højde, idet man finder, at en afgift på 25 pct. af restaurationernes udsalgspriser og oven på den i forvejen kraftige beskatning af stærke drikke er en alt for høj afgift.

Villads Olsen, Ernst og Allan Hansen ønsker herom at fremhæve følgende:

»Med den nugældende afgift på 25 pct. af udsalgsprisen må beskatningen anses for ekstraordinær høj og den deraf følgende fordyrelse af varerne har til resultat, at befolkningens forbrug i højere grad bestemmes efter, hvor varerne kan købes til den billigst mulige pris. Der opnås herved over for restauratørstanden en stærk forbrugsbegrænsende virkning i forhold til detailhandlerne (vinhandlere, købmænd etc.), hvis omsætning af stærke drikke ikke er belastet med denne eller tilsvarende afgift.

Ved bedømmelsen af, hvor befolkningen lægger sit forbrug af stærke drikke for at undgå restaurationsafgiften, kan følgende eksempler fremføres:

- Forbruget i hjemmene er stigende. Det kan således anslås, at i 1939 gik ca. 37 pct. af engrosomsætningen af øl til restaurationer, i 1956 kun ca. 27 pct.
- Forbruget i marketenderier og kantiner stimuleres ved, at der ikke svares re-

staurationsafgift af de der nydte stærke drikke.

- Forbruget flyttes til gildeshaller i boligkareer og til sådanne lokaler, hvor festens arrangør selv kan medbringe mad- og drikkevarer, samt til kaserner, aulaer i skoler, råduse, danseskolelokaler o. lign.
- Et meget betydeligt forbrug finder sted ombord i rutebådene på Øresund mellem Danmark og Sverige. Dette forbrug stimuleres voldsomt ved, at omsætningen her ikke blot er fritaget for restaurationsafgift men også for de almindelige afgifter på stærke drikke. Mange forenings- og firmaskovture o. lign., der tidligere blev henlagt til sjællandske restauranter og kroer, arrangeres nu på Øresund i stedet for.
- Der finder et stigende forbrug sted i form af medbragte drikkevarer på hotelværelser og restaurationer - især i de sidstes selskabslokaler finder forbrug sted af medbragt spiritus i strid med de gældende bestemmelser. De lidet tilfredsstillende forhold på landet ved forsamlingshuse og kroer, hvor ungdommen i vid udstrækning uhemmet konsumerer medbragte stærke drikke, må ikke overses.

Man ønsker dernæst at fremhæve, at afgiften virker forstærkende på opadgående prisbevægelser, idet afgiftsbeløbet stiger i

tilfælde af en almindelig omkostningsstigning med deraf følgende forhøjelser i restaurationsernes udsalgspriser. Forøgede udgifter til lønninger, feriegodtgørelse, sygelønsordninger, brændsel, stigning i varepriserne etc., der bevirker, at restaurationserne må sætte udsalgspriserne i vejret, medfører således, fordi afgiften beregnes i procent af udsalgsprisen, et højere afgiftsbeløb og derved en yderligere forhøjelse af udsalgsprisen udover, hvad omkostningsstigningen alene ville betinge.

Endvidere skal bemærkes, at de siden 1950 foretagne forhøjelser af afgifterne på stærke drikke har bevirket en stigning i restaurationsomsætningsafgiften, selvom afgiftssatsen for denne afgift ikke er blevet forhøjet i nævnte periode. Det kan således nævnes, at restaurationsernes nuværende indkøbspriser på 1 flaske pilsnerøl andrager ca. 73 øre og på 1 flaske akvavit 22 kr. 80 øre. Med de samme afgiftssatser som i 1950 ville restaurationsernes indkøbspriser nu have andraget henholdsvis 64 øre og 19 kr. 75 øre og restaurationsomsætningsafgiften have været henholdsvis ca. 5 øre og ca. 2 kr. mindre, end den er nu.

Som en særlig konsekvens af den høje restaurationsomsætningsafgift må nævnes de udenlandske turisternes reaktion over for priserne på stærke drikke på restaurationserne. Turisterne kan hos detailhandlerne konstatere priser på alle slags stærke drikke og kan købe varerne til de skilte priser. Det virker uforståeligt for turistene, at restaurationsernes priser for de samme varer ligger på over det dobbelte af detailhandlernes, hvorfor de uden kendskab til den særlige restaurationsbeskatningsform føler sig udnyttet fra restaurationsstandens side.

Det betydelige antal sager, hvor restaurations-tører har omgået afgiftsbestemmelserne, bringer standen i miskredit såvel hos befolkningen som hos myndigheder og presse. Ganske uanset hvad motivet - nød eller vindesyg - kan være til en restaurations-tørers overtrædelse af de gældende bestemmelser, må det ønskes, at reglerne var således, at de ikke som nu frister over evne til omgåelse med bl. a. deraf følgende usunde konkurrenceforhold standens udøvere imellem.

Det skal til slut bemærkes, at med en uændret afgift på 25 pct. af restaurationsernes udsalgspriser må man befrygte en stigende arbejdsløshed inden for hotel- og restaurationspersonalets ca. 50 000 personer; men også de mange leverandører til restaurationsvirksomhederne vil blive ramt af et svindende forbrug.

I tilfælde af en nedsættelse af afgiften vil staten i vidt omfang opnå kompensation for et forventet fald i indtægten af afgiften, ved at fristelsen til at omgå afgiftsbestemmelserne bliver mindre, og ved at forbruget i større udstrækning vil blive henlagt til restaurationserne.«

Villads Olsen, Ernst og Allan Hansen må ud fra disse betragtninger anbefale, at der finder en nedsættelse sted af restaurationsomsætningsafgiften på stærke drikke.

Oplysninger om arbejdsløsheden (arbejdsløshedsprocenten) blandt personer beskæftiget inden for hotel- og restaurationsvirksomheder er givet i *bilag 5*.

5. Redegørelse for forslag til ændring af afgiften.

Udvalget har gennemgået forskellige forslag, der har foreligget, til en nedsættelse eller ændring af den gældende restaurationsomsætningsafgift. Der skal i det følgende gives en redegørelse for disse forslag.

A. Kildebeskatning.

Der har ved flere lejligheder fra hotel- og restaurationsbranchens side været fremsat

ønske om, at den nuværende restaurationsomsætningsafgift på stærke drikke må blive afløst af, hvad man har betegnet som »kildebeskatning«. Man har herved forstået, at den særlige restaurationsomsætningsafgift på stærke drikke helt skulle afskaffes, og at provenutabet skulle dækkes ind ved forhøjelse af de øvrige afgifter på stærke drikke. Synspunktet har været, at stærke drikke skulle være belagt med de samme afgifter,

hvad enten de nydes på restaurationer eller andre steder, f. eks. i hjemmet, jfr. bilag 6 med underbilag.

Gennemførelse af en kildebeskatning af denne art vil bevirke restaurationsomsætningsafgiftens bortfald som selvstændig statsindtægt, og allerede af denne grund vil en stillingtagen fra udvalgets side falde uden for dettes arbejdsområde. Forslaget giver imidlertid anledning til nogle bemærkninger af principiel karakter vedrørende de økonomiske virkninger af ændringer i beskatningen af stærke drikke.

Ophæves restaurationsomsætningsafgiften, vil serveringspriserne alt andet lige falde med hele eller i hvert fald en del af afgiftsbeløbet, alt efter som konkurrencen inden for erhvervets forskellige grene er mere eller mindre effektiv.

Den betydelige prisreduktion, som i hvert fald kan forudses på serveringspriserne for de beskattede varer ved afgiftens bortfald, vil påvirke forbruget i opadgående retning, og af dette merforbrug vil produktions- og engrosafgifterne andrage betydelige beløb. For en flaske alm. pilsnerøl og en flaske akvavit fremgår størrelsen af disse afgifter af følgende opstilling:

	I fl. øl.	I fl. akvavit
Ubeskattet engrospris	32 øre	4,10 kr.
Produktions- og engrosafgifter.	41 -	18,70 -
Beskattet engrospris...	73 -	22,80 -
Restauratørens bruttoavance.	51 -	22,20 -
Restaurationsafgift.	41 -	15,00 -
Serveringspris.	165 øre	60,00 kr.

En stigende mængdeomsætning af stærke drikke i restaurationer vil - forudsat uændret detailomsætning - bevirke en mærkbar stigning i indtægterne af produktions- og engrosafgifterne, og man kan ved bedømmelsen af virkningerne af ændringer i restaurationsafgiften derfor ikke se bort fra ændringernes sandsynlige virkninger på den mængdemæssige totalomsætning. Man har til belysning af dette forhold valgt at benytte to forudsætninger, som skønnes at afgrænse det spillerum, hvori bevægelserne vil ske.

Den ene forudsætning er, at den omsatte

mængde forbliver uændret efter afgiftsændringen. I så fald sker der ingen ændring i indtægterne af produktions- og engrosafgifterne. Den anden forudsætning går ud på, at den omsatte mængde af stærke drikke i restauranter som følge af afgiftsændringen og de deraf følgende prisnedsættelser stiger så meget, at omsætningens *værdi* opretholdes uforandret.

Anvendt på det tilfælde, at restaurationsafgiften helt ophæves og produktions- og engrosafgifterne bevares uændret, kan forholdet udtrykkes derhen, at hvis publikum er indstillet på fortsat at bruge det samme pengebeløb til øl, spiritus og vin på restaurant, vil mængdeomsætningen stige og dermed afgifterne i produktions- og engrosled, således at nettotabet reduceres fra 100 mill. kr. årlig - nemlig hele afgiftsprovenuet - til godt 60 mill. kr. Tilsvarende forhold gør sig gældende ved nedsættelser af restaurationsafgiftens procentsats, forudsat at nedsættelsen finder udtryk i varige nedsættelser af serveringspriserne.

Der har som nævnt været enighed i udvalget om, at det falder uden for dettes opgave at tage stilling til forslag om overgang til kildebeskatning, dels fordi forslaget betyder en fuldstændig ophævelse af restaurationsomsætningsafgiften, dels fordi det indeholder anvisning på, hvorledes der skal skaffes dækning for provenutabet. I bilag 7 er opgjort, hvorledes kildebeskatningen vil påvirke produktions- og engrosafgifterne.

B. Nedsættelse af afgiftssatsen.

Udvalget har fundet det rigtigst at supplere foranstående omtale af forslaget om kildebeskatning med nogle oplysninger om de finansielle og kontrolmæssige virkninger af nedsættelse af restaurationsomsætningsafgiftens procentsats med bibeholdelse i øvrigt af det nuværende afgiftssystem, idet man ligesom i det foregående afsnit opgør de finansielle virkninger dels under forudsætning af uændret mængdemæssig omsætning, dels under forudsætning af uændret pengeomsætning, men uden at tage stilling til, hvor i det således angivne interval det faktiske indtægtstab må antages at ville ligge.

Resultaterne af disse beregninger ses i følgende oversigt:

Nedsættelse af restaurationsomsætningsafgiften fra 25 pct. til:	Provenutab ved ændret værdi af omsætningen	Provenutab ved uændret mængdeomsætning
20 pct.	13 mill. kr.	25 mill. kr.
15 -	25 - -	47 - -
10 -	38 - -	67 - -

Serveringsprisen på 1 flaske pilsnerøl og 1 flaske akvavit vil som følge af de omhandlede afgiftsudsættelser kunne falde som nedenfor anført, idet restauratørernes brutto-avancer forudsættes opretholdt med uændrede procenter af indkøbspriserne:

Restaurationsomsætningsafgiftens størrelse	Serveringspriser for	
	1 fl. pilsnerøl	1 fl. akvavit
25 pct.	165 øre	60 kr.
20 -	155 -	56 -
15 -	146 -	53 -
10 -	138 -	50 -

Man har endvidere ligesom i det foregående afsnit foretaget beregninger vedrørende eventuel kompensation for provenutabet ved forholdsmæssige forhøjelser af produktions- og engrosafgifterne af stærke drikke. Der henvises herom til bilag 8.

Som nævnt foran i afsnit 3, side 6-7, er de kontrolmæssige vanskeligheder vedrørende restaurationsomsætningsafgiften nøje forbundet med størrelsen af det beløb, som indvindes ved salg af stærke drikke uden afregning til toldvæsenet af den opkrævede afgift. Ved afgiftssatsens nedsættelse til de ovenfor eksempelvis benyttede størrelser, vil fortjenesten ved sådan afgiftsunddragelse udgøre:

Afgiftssats	I fl. øl, skattekl. I		
	indkøbt en detail	indkøbt en gros	1 fl. akvavit detailkøbt
25 pct.	31 øre	41 øre	12,60 kr.
20 -	21 -	31 -	8,85 -
15 -	12 -	22 -	5,55 -
10 -	4 -	14 -	2,60 -

Der kan næppe være tvivl om, at en afgiftsudsættelse vil formindskes fristelsen til forsættigt at unddrage statskassen afgift, men man må være opmærksom på, at også andre hensyn kan spille ind og gøre virksomhederne interesserede i leverancer af stærke drikke uden om oplysninger til toldvæsenet. I det omfang sådanne hensyn er til stede, vil en nedsættelse af beskatningsprocenten

næppe have den tilsigtede sanerende virkning.

Villads Olsen, Ernst og Allan Hansen ønsker at fremhæve, at efter deres opfattelse vil kun en *kraftig* nedsættelse af afgiften løse branchens problemer. Kun ved en sådan nedsættelse vil beskatningen komme til at ligge på et rimeligt niveau, og endvidere vil den ulovlige fortjeneste ved indkøb i detailhandelen blive så ringe, at sådanne indkøb med det formål at holde omsætningen skjult for toldvæsenet efter deres opfattelse i det store og hele vil høre op. De ønsker endvidere at anføre, at en aftrapning af afgiften f. eks. med 5 pct. ad gangen næppe vil medføre den ønskede virkning, dels fordi en gradvis nedsættelse ikke vil mærkes tilstrækkeligt til at ændre publikums indstilling, dels fordi virkningen af en aftrapning må antages i vidt omfang at ville blive udliget af stigende omkostninger.

C. Fællesudvalgets forslag.

Fællesudvalget af 1. marts 1917, der omfatter følgende organisationer:

Bryggerforeningen,
 Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark,
 De Danske Handelsforeningers Fællesorganisation,
 De Samvirkende Købmændsforeninger i Danmark,
 Provinshandelskammeret,
 Provinsvinhandlerforeningen,
 Foreningen af Danske Spiritusfabrikanter,
 Danske Importagenters Forening, Vin-Sectionen,
 Foreningen af Repræsentanter inden for Vin- og Spiritusbranchen,
 Tobakshandlernes Landsforening,
 Vinhandlerforeningen for Danmark og
 Foreningen af Frugtvinfabrikanter i Danmark,

fremstillede den 19. oktober 1953 i en til finansministeren stilet skrivelse, der er optrykt som bilag 9, et forslag til en omlægning af restaurationsomsætningsafgiften.

Fællesudvalget foreslog en betydelig nedsættelse af restaurationsafgiften gennemført ikke ved en direkte reduktion af restaurationsafgiftssatsen, men indirekte ved ind-

førelse af en ny, lavere engrosafgift ved salg af stærke drikke til restauratører. Engrosomsætningsafgiften, der på dette tidspunkt var 37 $\frac{1}{2}$ pct. og omfattede samtlige stærke drikke, foresloges nedsat til 21,875 pct. for leverancer til restauratører. For spiritus og vins vedkommende skulle ordningen umiddelbart gennemføres, hvilket derimod ikke skulle være tilfældet for så vidt angår øl, idet man her foreslog afgiftsnedsættelsen gennemført i form af en refusionsordning, hvorved restauratørerne skulle indkøbe øl til almindelig engrospris, altså med den fulde afgift, og derefter ved deres indbetalinger af månedsafgifterne modregne den ved indkøbene i den pågældende måned »for meget« erlagte engrosafgift.

Forslaget bygger på et andet afgiftssystem end det nuværende, idet der ikke længere er en fælles engrosafgiftssats for samtlige stærke drikke. Skulle forslaget anvendes på det nuværende system, ville det medføre, at de specifikke afgifter på øl og vin skulle nedsættes for så vidt angår varer, der afsættes til restauratører, hvilket vil volde betydelige praktiske vanskeligheder.

Forslaget, hvortil var knyttet den udtrykkelige forudsætning, at der ikke blev stillet krav om kompensation for provenutabet ved forhøjelse af de øvrige afgifter på stærke drikke, blev ikke gennemført.

Der er i udvalget enighed om, at fællesudvalgets forslag på grund af de ændringer, der er sket i afgifterne på stærke drikke siden forslagens fremsættelse, ikke har aktuel betydning, og udvalget har derfor ikke fundet anledning til at gøre dette forslag til genstand for yderligere behandling.

D. Hotelejer Terman Hansens forslag.

Hotelejer Terman Hansen, Brørup, har i september 1956 over for Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark fremsat et forslag til en henvendelse til regering og folketing om en omlægning af restaurationsomsætningsafgiften. Hotelejer Terman Hansen fremsendte samtidig forslaget, der er optrykt som bilag 10, til finansministeren. Forslaget blev ikke af Centralforeningen videresendt til regeringen eller folketinget.

Hotelejer Terman Hansen har ved personligt møde over for udvalget redegjort for forslaget, der går ud på en omlægning af restaurationsomsætningsafgiften fra den nuværende afgift af serveringspriserne til en afgift - ligeledes på 25 pct. - af restauratørernes indkøbspriser.

Udvalget har undersøgt forslagens finansielle virkninger under de tidligere anførte forudsætninger af dels uændret mængdemæssig omsætning, dels uændret pengeomsætning, og beregnet, at provenutabet under den første forudsætning vil andrage knap 60 mill. kr. og under den sidste forudsætning godt 30 mill. kr. Serveringspriser på en flaske pilsnerøl og 1 flaske akvavit på henholdsvis 165 øre og 60 kr. vil med den foreslåede ændring i afgiften kunne nedsættes til henholdsvis 142 øre og ca. 50 kr.

Udvalget har hæftet sig ved, at grundtanken i hotelejer Terman Hansens forslag, nemlig at beregne afgiften af restauratørernes indkøbspriser i stedet for af deres udsalgspriser, vil bevirke, at afgiften befries for påvirkning af restauratørernes omkostninger. Forslaget, der som nævnt indebærer en betydelig nedsættelse af afgiften, imødekommer således en væsentlig del af den kritik, der af branchen er rejst mod det nuværende afgiftssystem.

En omlægning af afgiften efter de af hotelejer Terman Hansen foreslåede retningslinjer vil imidlertid være forbundet med forskellige mangler og vanskeligheder. Af kontrolmæssige grunde måtte man, uanset at afgiften skulle opkræves med 25 pct. af *indkøbspriserne*, opretholde det specificerede salgsregnskab som følge af, at det stadig ville være muligt at omsætte stærke drikke, som indkøbes uden om indkøbsregnskabet og leverandørernes oplysninger til toldvæsenet. Dette salgsregnskab ville imidlertid under en ændret afgiftsform have mindre kontrolmæssig værdi end hidtil, fordi regnskabet ikke længere ville være det umiddelbare grundlag for opgørelsen af den afgiftspligtige omsætning og dermed for afgiftens beregning. Undladelse af at indføre den fulde omsætning i regnskabet ville således ikke længere være bevis for afgiftsunddragelse, og virksomheden ville kunne fastholde, at samtlige indkøb var behørigt afgiftsberigtiget. Kontrollen ville derfor være henvist til at godtgøre, at en sådan påstand måtte være urigtig, hvilket

ofte ikke vil være muligt, dersom virksomheden foretager uangivne indkøb f. eks. i detailhandelen.

Da udvalget er af den opfattelse, at en

teknisk omlægning af restaurationsomsætningsafgiften ikke bør medføre forringelse af afgiftskontrollen, vil udvalget ikke kunne anbefale det omtalte forslag.

6. Sammenfatning af udvalgets betragtninger samt udvalgets indstilling.

A. Forskellige forslag til skærpelse af afgiftskontrollen.

Udvalget har undersøgt mulighederne for gennem en skærpelse af kontrolbestemmelserne at begrænse afgiftsunddragelserne. Som anført foran under afsnit 3 er det navnlig restauratørers detailindkøb og olindkøb fra engrosleverandører uden om kontroloplysningerne til toldvæsenet, der muliggør mere omfattende afgiftsunddragelser, som det er vanskeligt for toldvæsenet at afsløre.

Der har tidligere været forslag fremme om at kræve, at restaurationsvarer skal være forsynet med en særlig etikette eller mærkning foruden den sædvanlige etikette. For så vidt angår *spiritus* vil en sådan ordning være uden større værdi, idet detailindkøbte spirituosa kan omhældes på behørigt etiketterede og mærkede flasker. For så vidt angår *øl* må en særlig mærkning derimod antages at kunne styrke kontrollen. Gennemførelsen af en sådan ordning vil imidlertid medføre distributionsmæssige vanskeligheder, idet man ikke kan overlade til ølkuskene at administrere kontrollen. Endvidere vil fejlleveringer og sammenblandinger af de to slags *øl* næppe kunne undgås, hvilket vil svække bevismagten og dermed værdien af ordningen. Alan har derfor ikke ment at kunne gå ind for en sådan ordning på nuværende tidspunkt.

Det har endvidere tidligere været overvejet at forbyde restaurationer at købe stærke drikke fra andre end de afgiftspligtige fremstillings-, importør- og grossistvirksomheder. En hertil sigtende bestemmelse var optaget i det den 9. februar 1955 fremsatte forslag til lov om afgift af spiritus, vin og *øl* § 49, der lød således: »De afgiftspligtige virksomheder må ikke uden særlig tilladelse fra kontrolmyndigheden indkøbe afgiftspligtige varer fra andre end de i § 28 omhandlede virksomheder«. Bestemmelsen blev imidlertid efter

henvendelse fra restauratørernes og detailhandelens organisationer om, at restauratørerne vedblivende skulle have adgang til også at indkøbe stærke drikke i detailforretningerne, ændret således, at i tilfælde hvor sådanne indkøb finder sted, skal den pågældende detailhandler føre et særligt regnskab herover.

En undersøgelse har vist, at adgangen til at foretage anmeldte indkøb af stærke drikke i detailhandelen, benyttes i et vist omfang. I året 1956 har således ca. 300 restaurationsvirksomheder indkøbt varer for ca. 250 000 kr. på denne måde, hvilket dog kun udgjorde en uvæsentlig andel af disse virksomheders samlede indkøb. Der har således vist sig at være et behov for - overvejende lejlighedsvis - indkøb en detail, og udvalget er af den opfattelse, at der ikke vil opnås nogen kontrolmæssig fordel ved at forbyde sådanne indkøb, og at den i 1955 etablerede ordning derfor bør opretholdes.

Som tidligere anført, jfr. afsnit 3, side 6, muliggøres en del afgiftsunddragelser ved, at restauratører køber *øl* fra deres engrosleverandører uden om kontroloplysningerne til toldvæsenet. Den uretmæssige fortjeneste ved denne form for afgiftsunddragelse er med de nuværende afgifter ca. 40 øre for en flaske *øl* mod ca. 30 øre ved indkøb i detailhandelen uden om regnskabet. Fristelsen til at holde en del af indkøbene uden for regnskabet er således særlig stor i de tilfælde, hvor det er muligt at foretage uanmeldte indkøb hos engrosleverandørerne, og det har da også vist sig, at grove afgiftsunddragelser hyppigt er gennemført ved hjælp af sådanne ølleverancer. Udvalget kan derfor anbefale, at de gældende regler angående meddelelse til toldvæsenet om ølleverancer skærpes og gennemføres for samtlige leveringer fra grossisterne.

Der er under kritikken af restaurationsomsætningsafgiften gjort opmærksom på forbruget af stærke drikke i marketenderier,

kantiner, gildeshaller i boligkarreer m. v., som ikke er undergivet afgiftspligten. Udvalget har ikke fundet anledning til at behandle dette spørgsmål, som står i nøje forbindelse med bestemmelserne i beværterloven, men skal blot anføre, at en eventuel nedsettelse af afgiften må antages at bevirke, at vanskelighederne på dette område mindskes.

B. Udvalgets indstilling.

Beskatningen af restaurationsforbruget af stærke drikke må efter udvalgets opfattelse som hidtil hvile på *omsætningen* af de afgiftspligtige varer i de afgiftspligtige virksomheder. Kontrollen med leverancerne af sådanne varer må opretholdes og på et enkelt område (ølleverancer) skærpes. Grundlaget for opgørelsen af den afgiftspligtige omsætning bør som hidtil være et specificeret salgsregnskab, bilagt de originale afregninger med personalet. I virksomheder, hvor egentlige dagsopgørelser udfærdiges, vil udvalget finde det rigtigst, at disse fremtidig udfærdiges på autoriserede blanketter, underskrevet af den, der har opkrævet beløbene hos publikum. I virksomheder, hvor indehaveren selv foretager servering, bør afregningsbilag udfærdiges og underskrives af indehaveren, som i øvrigt fortsat skal have ansvaret for, at hele omsætningen er angivet i salgsregnskabet (salgsskemaet).

Udvalget vil foreslå, at afgiften for så vidt angår stærkt øl og bordvin omlægges til en mængdeafgift i lighed med den omlægning, der blev gennemført for disse varers vedkommende ved lov nr. 65 af 23. marts 1955 om afgift af spiritus, vin og øl og lov nr. 151 af 9. juni 1956 om ændring i beskatningen af spiritus og vin. Da disse varer repræsenterer ca. $\frac{2}{3}$ af virksomhedernes samlede indkøb af stærke drikke, vil man på denne måde i væsentligt omfang imødekomme det side 7—8 og side 17 refererede ønske fra branchens side om at frigøre afgiften fra ændringer i fagets omkostningsniveau. For øl og bordvin, der ganske overvejende omsættes flaskevis, vil en mængdeafgift være praktisk gennemførlig uden kontrolmæssige ulemper, medens en tilsvarende omlægning ikke vil være hensigtsmæssig for hedvine og spirituosa, der overvejende omsættes pr. glas. For disse varers

vedkommende foreslås afgiften som hidtil fastsat som en procent af serveringspriserne.

Idet udvalget henviser til det tidligere anførte om de vanskeligheder, som den nu gældende afgift medfører, jfr. f. eks. afsnit 3, anser man det for ønskeligt, at der i forbindelse med omlægningen gennemføres en lempelse i beskatningen.

Udvalget har ved forslaget udformning haft til hensigt at finde frem til et afgiftssystem, som gør det muligt at lade en sådan lempelse fortrinsvis komme de indenlandske produkter til gode uden derved at gøre beskatningen uforenelig med Danmarks forpligtelser over for udlandet, f. eks. GATT-aftalen.

Man vil derfor foreslå, at afgiften af omsætningen af hedvine og spirituosa opdeles i to afgiftsklasser, således at akvavit, likører og hedvine henføres til én afgiftssats og andre varer, såsom whisky, cognac, rom, gin m. m., henføres til en anden og noget højere afgiftssats. Det i lovens § 41 omhandlede nævn vil i tvivlstilfælde kunne afgøre, hvorvidt en vare skal beskattes som akvavit og likør eller som anden spiritus.

Med udgangspunkt i disse forudsætninger stiller udvalget forslag om følgende afgifter:

- 1) Afgift af stærkt øl pr. fl. å 35 cl. 25 øre
Af praktiske grunde foreslås en fælles afgiftssats for alm. pilsnerøl og luksusøl, selv om dette kan medføre visse erhvervsøkonomiske forskydninger.
- 2) Bordvin, herunder frugtvin, afgiftsklasse 1 og 2, pr. fl. å $\frac{3}{4}$ l. . 2,50 kr.
- 3) Anden vin samt akvavit og likør, af serveringsprisen, incl. afgift. 15 pct.
- 4) Andre varer (whisky, cognac, rom, gin m. m.), af serveringsprisen, incl. afgift. 25 pct.

Afgiften af de under punkt 4 nævnte spirituosa vil således efter forslaget forblive uændret, hvorimod forslaget indebærer en lempelse i beskatningen af øl, vine, akvavit og likører, der serveres på restaurant. Disse afgiftslempelser vil for en række typiske restaurationsvarer og -priser fremgå af følgende eksempler, hvori det er forudsat, at hele afgiftslempelsen finder udtryk i prisnedsættelserne:

For 1 flaske:	Nuværende		Efter udvalgets forslag		Nedsættelse af
	Serveringspriser	Afgiftsbeløb	Serveringspriser	Afgiftsbeløb	afgiftsbeløb
Alm. pilsnerøl	1,65 kr.	ca. 41 øre	1,49 kr.	25 øre	16 øre
Luksusøl, kl. A	2,20 -	55 -	1,90 -	25 -	30 -
— kl. B	2,60 -	65 -	2,20 -	25 -	40 -
Alm. god rødvin	20,00 -	5,00 kr.	17,50 -	2,50 kr.	2,50 kr.
- - hedvin	35,60 -	8,90 -	31,40 -	4,70 -	4,20 -
Likør (Cloc Cacao $\frac{1}{1}$)	88,00 -	22,00 -	78,00 -	12,00 -	10,00 -
Akvavit	60,00 -	15,00 -	53,00 -	8,00 -	7,00 -

Tabellen viser bl. a., at den uretmæssige meravance, som opnås ved at undlade at afregne de opkrævede afgiftsbeløb over for toldvæsenet, efter forslaget vil falde betydeligt for de anførte varer, hvorved fristelsen til at begå overtrædelser formindskes. For alm. pilsnerøl, der indkøbes engros, vil denne meravance således i eksemplet falde fra 41 øre til 25 øre eller med ca. 40 pct. For akvavit viser tabellen et fald fra 15 kr. til 8 kr. pr. flaske, svarende til et fald på ca. 46 pct.

Med hensyn til forslaget's finansielle virkninger skal udvalget henvise til de foran side 9 fremsatte bemærkninger angående de særlige vanskeligheder, som er forbundet med disse beregninger på grund af den store indflydelse, som må tillægges ændringer i den mængdemæssige omsætning af de pågældende varer. Udvalget har derfor overvejet, om der i forbindelse med en eventuel afgiftslempelse bør gennemføres lovregler om avancement el. lign. for at sikre, at lempelsen kommer forbrugerne til gode i form af lavere priser, men man vil dog mene, at de prak-

tiske vanskeligheder herved næppe vil stå i noget rimeligt forhold til resultaterne. Man må derfor ved overvejelser angående omsættens størrelse gå ud fra, at nogle virksomheder vil benytte en afgifts-nedsættelse til at forhøje deres bruttoavanceprocenter enten ved kun at gennemføre prisnedsættelser, der er mindre end afgiftslettelsen, eller ved senere prisforhøjelser, der mere end modsvarer indtrædende omkostningsstigninger. Branchens repræsentanter har i udvalget givet tilsagn om, at branchens organisationer i tilfælde af en nedsættelse af afgiften vil udfolde de kraftigst mulige bestræbelser for at gennemføre prisnedsættelser svarende til *hele* afgiftslettelsen, således at denne fuldt ud kan komme forbrugerne til gode. Går man alt i alt ud fra, at den mængdemæssige omsætning forøges i et sådant omfang, at omsættens samlede værdi fortsat vil andrage omkring 400 mill. kr. årlig, vil indtægtsnedgangen ved udvalgets forslag kunne anslås til ca. 25 mill. kr. årligt.

København, den 2j. september 1957.

Knud Ernst.

Allan Hansen.

Knud Korst,
formand.

J. A. Kroman.

S. Nalbandian,

A. Villads Olsen.

Børge Andersen.

BILAG

CENTRALFORENINGEN AF HOTELVÆRT-
OG RESTAURATØRFORENINGER I
DANMARK

København V., 5. oktober 1956.

*Hr. finansminister Viggo Kampmann,
finansministeriet, Christiansborg Slotsplads 1, K.*

Ved skrivelse af 22. juni d. å. tillod centralforeningen sig at rette en henvendelse til hr. finansministeren om nedsættelse af et udvalg til drøftelse af erhvervets afgifter på stærke drikke, og ved et møde med generaldirektør Knud Korst og kontorchef Nalbandian den 14. september prøvede man på at finde frem til den opgave, et sådant udvalg skulle beskæftige sig med.

Fra erhvervets side har vi som bekendt i begyndelsen af dette år rettet en henvendelse til regering og folketing om indførelse af kildebeskatning på stærke drikke, men vi er klar over, at indførelse af denne form for beskatning er politisk bestemt og kun kan ske efter beslutning af folketinget.

Det nedsatte udvalg skulle imidlertid som et teknisk udvalg - mage til vinbranchens - søge at afhjælpe de mangler og skævheder, der er ved den nuværende form for beskatning af restauranterne. Vi tænker her i første række på den urimelige omstændighed, der ligger i, at skatten progressivt følger med ved enhver stigning i restaurationernes priser på

stærke drikke, som er nødvendige på grund af forøgede driftsomkostninger f. eks. til lønninger, brændsel, ejendomsskatter m. m. Kunne man løse dette problem, ville skattens inflatoriske virkning dermed være bortelimeret.

Men også spørgsmålet om at nå frem til en beskatningsform, således at de »sorte sager« helt eller delvis kunne bortfalde, vil det være af den største betydning for erhvervet at få løst enten på den ene eller anden måde.

Kunne man desuden finde en anden form for inkassation af skatten, således at erhvervet kunne blive lettet for det dermed forbundne betydelige regnskab, ville standens udøvere hilse dette med glæde.

Centralforeningen vil i et teknisk udvalg foreslå sig repræsenteret ved de to formænd, restauratør Knud Ernst og hotelejer A. Villads Olsen samt kontorchef, cand. jur. Allan Hansen.

Det skulle glæde os at høre nærmere fra finansministeren.

P. f. v.

Knud Ernst.

Allan Hansen.

Indtægten af beskatningen af spiritus, vin og øl.

	mill. kr. (finansåret)									
	47-48	48-49	49-50	50-51	51-52	52-53	53-54	54-55	55-56	56-57
Afgift af spiritus ¹⁾	116	114	85	84	60	63	65	66	54	54
— - frugtvin	12	12	6	5	3	3	2	1	1	1
— - øl	101	107	111	108	81	69	70	68	236	249
— - vin										33
— - engrosomsætningen ²⁾	131	139	130	153	228	240	253	274	141	84
Restaurationsafgift	136	128	105	84	86	88	92	96	98	98
I alt . . .	496	500	437	434	458	463	482	505	530	519
Beregnet restaurationsomsætning	408	384	315	336	344	352	368	384	392	392

¹⁾ Inkl. tillægsafgift af spiritus.

²⁾ Fra 1. april 1955 er engrosomsætningsafgiften af øl og fra 9. juni 1956 er engrosomsætningsafgiften af vin bortfaldet og erstattet med literafgifter.

De gældende bestemmelser vedrørende restaurationsomsætningsafgiften af stærke drikke, jfr. lovbekendtgørelse nr. 194 af 3. juli 1956.

De afgiftspligtige virksomheder og afgiftsområdet.

Afgift svares af den, der driver en virksomhed, hvortil der i henhold til lov nr. 129 af 15. marts 1939 om beværtning og gæstgiveri m. m. kræves adkomst med ret til udskænkning af stærke drikke (restaurationsvirksomhed, gæstgivere, konditori o. lign.) (§ 44, stk. 2).

Afgiften svares endvidere af den, der på anden måde udskænker afgiftspligtige varer, såfremt der hertil kræves særlig tilladelse i henhold til beværterloven, såsom lejlighedstilladelse ved fester, møder, markeder, udstillinger o. lign. (§ 44, stk. 2).

Endelig kan afgiftspligten i visse tilfælde udstrækkes til virksomheder, hvortil der ikke kræves beværterbevilling eller lejlighedstilladelse. Det i lovens § 41 omhandlede nævn kan således bestemme, at der i tilfælde, hvor lokaler udlejes til brug for sammenkomster med udskænkning af stærke drikke, skal svares afgift af den stedfundne udskænkning, såfremt den pågældende udlejningsvirksomhed efter nævnets skøn har karakter af en erhvervsvirksomhed (§ 44, stk. 3).

Fritaget for afgift er virksomheder, der alene drives som marketenderi uden pligt til at erhverve beværteradkomst, jfr. beværterlovens § 27, hvorefter det bl. a. kræves, at der ikke serveres for andre end de i virksomheden beskæftigede personer (§ 44, stk. 4).

Endvidere betales der ikke afgift af omsætningen i restaurationer i skibe og luftfartøjer, der alene går i fart mellem Danmark og udlandet, uanset at der til driften heraf kræves adkomst efter beværterloven.

Endelig udkræver pensionats virksomhed ikke adkomst efter beværterloven og falder

således uden for afgiftspligten, d. v. s. at en pensionatsvirksomhed, der ikke er pligtig at indhente tilladelse efter beværterloven, må servere stærke drikke uden at svare afgift, men kun i forbindelse med måltiderne (beværtning ved »sluttet bord«).

Enhver, der agter at påbegynde en afgiftspligtig restaurationsvirksomhed, skal forinden virksomheden påbegyndes afgive skriftlig anmeldelse til toldvæsenet, og modtager som bevis herfor et særligt legitimationskort (§49, stk. 1).

For personer, der har fået meddelt lejlighedstilladelse til udskænkning af stærke drikke, giver politiet toldvæsenet meddelelse om tilladelsens udstedelse.

Ved afgiftspligtig udskænkning i de ovenfor omhandlede erhvervsmæssigt udlejede lokaler, hvortil der ikke kræves beværterbevilling eller lejlighedstilladelse, skal hver enkelt sammenkomst med udskænkning af stærke drikke anmeldes til toldvæsenet. Anmeldelsen sker ved udgangen af hver måned for de i den følgende måned foretagne udlejninger. Senere udlejninger anmeldes særskilt.

Afgiften hviler på omsætningen af øl med $2\frac{1}{4}$ vægtprocent alkohol og derover, drikke-spirituskoncentration af enhver art samt vin og frugtvin (§ 44, stk. 1).

Den afgiftspligtige omsætning og den afgiftspligtige værdi.

Til den afgiftspligtige omsætning medregnes alle afgiftspligtige varer, der udskænkes eller leveres i eller af den afgiftspligtige virksomhed. Medregnes skal således varer, der udskænkes eller leveres uden modydelse (traktement o. lign.), varer, der medbringes af gæsterne til fortæring i virksomheden,

varer, der forbruges af den afgiftspligtige og de til virksomheden knyttede personer, og varer, der i virksomheden anvendes til madlavning el. lign. (§ 45, stk. 1).

Afgørende for afgiftspligtens indtræden er varenes udskænkning, hvorfor varer, der leveres på kredit, og varer, for hvilke betaling er erlagt i forvejen, medregnes i omsætningen for den dag, da udskænkningen (leveringen) finder sted.

Den afgiftspligtige omsætning opgøres på grundlag af varenes afgiftspligtige værdi, som er det vederlag, som modtageren skal yde for varerne indbefattet afgiften, der skal indregnes i priserne. Den afgiftspligtige værdi skal være angivet i prislister, der er tilgængelige såvel for kunderne som for toldvæsenet. De i prislisterne angivne priser må ikke overskrides (§ 46, stk. 1). Herefter skal stærke drikke, som gæster selv har medbragt, og stærke drikke, som forbruges af restauratoren selv eller af denne udleveres gratis, afgiftsberigtiges efter prislisterprisen, eventuelt laveste prislisterpris, såfremt virksomheden har flere prislisterpriser for samme vare (f. eks. i forskellige afdelinger inden for virksomheden eller dag- og aftenpriser).

I tilfælde, hvor udskænkning finder sted i medfør af særlig tilladelse i henhold til beværterlovens § 22 (lejlighedstilladelse), er den afgiftspligtige værdi varenes serveringspris, dog mindst indkøbsprisen med tillæg af afgiften.

Ved afgiftspligtig udskænkning i erhvervsmæssigt udlejede lokaler, hvortil der ikke kræves beværterbevilling eller lejlighedstilladelse, fastsættes den afgiftspligtige værdi skønmæssigt under hensyn til serveringspriser og avancer på stærke drikke i de restaurationsvirksomheder, som nærmest kan sidestilles med selskabslokalerne (§ 46, stk. 2).

I visse specielle tilfælde kan afgiftsberigtigelse dog ske efter en lavere pris end den i prislisterne anførte. Dette gælder således for varer, der anvendes til madlavning o. lign. i virksomheden, og varer, som personalet i virksomheder, hvor der er fastsat funktionærpriser, køber til et rimeligt personligt forbrug, eller stærkt øl, som i sådanne virksomheder overenskomstmæssigt ydes tjenere uden vederlag.

Såfremt der i en afgiftspligtig virksomhed opkræves særskilte beløb (kuvertafgift, glasafgift o. lign.), der må betragtes som delvis

betaling for de serverede varer, skal sådanne beløb medregnes til den afgiftspligtige omsætning. Opstår der tvivl om, hvorvidt særskilt opkrævede beløb omfattes af afgiftspligten, afgøres spørgsmålet af det i lovens § 41 omhandlede nævn (§ 45, stk. 2).

Den afgiftspligtige virksomhed hæfter for afgiften af de afgiftspligtige varer, der er tilført virksomheden; såfremt den tilstedeværende beholdning af afgiftspligtige varer er mindre end beholdningen efter regnskabet, tiisvares afgiften af det manglende kvantum beregnet på grundlag af den afgiftspligtige værdi for varer af den pågældende art (§ 45, stk. 3).

Afgiftsopkrævningen.

De afgiftspligtige virksomheder skal senest den 8. i hver måned på blanketter, der tilsendes fra toldvæsenet, angive virksomhedens samlede omsætning af stærke drikke i den forudgående måned. Er der i månedens løb udskænket stærke drikke, som gæster selv har medbragt til servering i virksomheden, opføres det herfor opkrævede afgiftsbeløb særskilt i angivelsen. På grundlag af de indgivne angivelser beregner toldvæsenet den for den pågældende måned skyldige afgift, der afkræves virksomheden.

Afgiften af den i en måned stedfundne omsætning skal indbetales inden udgangen af den følgende måned (§ 47, stk. 2).

For så vidt angår de i medfør af lejlighedstilladelser og i de tidligere omhandlede erhvervsmæssigt udlejede lokaler stedfundne udskænkninger af stærke drikke af kræves det skyldige afgiftsbeløb den afgiftspligtige til betaling efter festens afholdelse.

Hæftelsen for afgiften, statskassens sikkerhed for afgiften m. v.

For afgiftens erlæggelse hæfter såvel ejeren som virksomhedens forpagter eller bestyrer. Overtages virksomheden af en ny ejer (forpagter, bestyrer), hæfter denne for afgiften for den måned, i hvilken overtagelsen finder sted (§ 51, stk. 2). For afgiften af de i de tidligere omhandlede erhvervsmæssigt udlejede lokaler stedfundne udskænkninger af stærke drikke hæfter såvel den, der stiller lokalerne til rådighed, som den, der står for sammenkomstens afholdelse (§ 45, stk. 4).

Statskassen er privilegeret fordringshaver for afgiften overensstemmende med lov om konkurs m. m. af 25. marts 1872 § 33, 2. c. For skyldig afgift har statskassen endvidere samme fortrinsret i beholdningen af afgiftspligtige varer som over for kreditoplagshavere i kreditoplagsvarer, **jfr.** toldforordningens § 75, d. v. s. første panteret og separatiststilling (§ 51, stk. 1).

Er skyldig afgift ikke indbetalt senest den 14. dag efter forfaldstid, ophører fra denne dag den pågældendes ret til at drive den afgiftspligtige virksomhed, indtil restancen er betalt (§ 52).

Regnskabsbestemmelser.

De anmeldte virksomheder er pligtige at føre almindelige autoriserede handelsbøger, og toldvæsenet kan foreskrive, efter hvilke regler disse skal føres, for at de fornødne oplysninger kan stå til rådighed (§ 50, stk. 4). Virksomhederne er endvidere forpligtet til at føre et særligt af finansministeriet foreskrevet regnskab vedrørende de afgiftspligtige varer (§ 49, stk. 1).

Det særlige afgiftsregnskab, hvortil bøgerne leveres vederlagsfrit af toldvæsenet, omfatter:

- i. En for et kalenderår gældende *regnskabsbog* over indkøb og afsætning af stærke drikke samt
- ii. *Opgørelsesbøger* (kvartalsbøger), hvori den daglige omsætning af stærke drikke indføres specificeret efter vareart.
- iii. I restaurationsvirksomheder, hvor der serveres stærke drikke, som gæster selv har medbragt, skal der tillige føres en *kontrolbog* vedrørende denne udskænkning.

ad i. *Regnskabsbogen*. I regnskabsbogens afdeling for indkøb af stærke drikke (afdeling I) skal dagligt bogføres hvert enkelt indkøb af stærke drikke (herunder varer, der leveres i konsignation). 01, der indkøbes direkte hos bryggerierne og disses depoter, kan dog bogføres månedlig efter bryggeriernes månedsopgørelser. Hvert enkelt indkøb af stærke drikke skal være ledsaget af et af leverandøren udfærdiget bilag (faktura el. lign.) med angivelse af varenes mængde, art og pris. Returnerede varer kan fraskrives i

endertil indrettet rubrik med anførsel af leverandørens navn og adresse og under fremlæggelse af kreditnota eller anden tilståelse for varenes returnering som bilag til regnskabet.

I regnskabsbogens afdeling for afsætning af stærke drikke (afdeling II) bogføres for hver dag den samlede sum af den i opgørelsesbøgerne specificerede omsætning samt eventuelle særskilt opkrævede beløb (kuvert-afgift o. lign.), som omfattes af afgiftspligten. Beløbene sammentælles månedligt og overføres til den månedlige angivelse til toldvæsenet af virksomhedens afgiftspligtige omsætning. Såfremt der i virksomheden er serveret medbragte stærke drikke, noteres endvidere med en samlet sum for hver måned de ifølge kontrolbogen i månedens løb opkrævede afgiftsbeløb, hvilket beløb opføres særskilt i den månedlige angivelse.

Ved årets udgang eller ved virksomhedens ophør eller overdragelse foretages på de hertil særligt indrettede sider bag i regnskabsbogen en fuldstændig, specificeret opgørelse af beholdningen af afgiftspligtige varer.

ad ii. *Opgørelsesbogen*. Opgørelsesbogen er indrettet med skemaer til opgørelse af hver dags afgiftspligtige omsætning i et kvartal. Opgørelserne foretages på beholdningsbasis, idet der for hver vareart opføres 1) den arbejdsbeholdning, der er til stede ved dagens begyndelse, 2) de i dagens løb tilførte kvanta, 3) den derved fremkomne ialtmængde, 4) beholdningen ved dagens slutning og 5) forskellen mellem posterne under 3) og 4), der udgør de afsatte kvanta (flasker øl, glas spiritus o. s. v.), som multipliceret med serveringspriserne giver den afgiftspligtige værdi for de forskellige i dagens løb udleverede varearter. Såfremt forbruget af stærke drikke, der udleveres uden betaling eller forbruges af indehaveren selv, ønskes opgjort for sig, kan notering heraf finde sted i dertil indrettet rubrik, ligesom der er indrettet særlige rubrikker for salg til funktionærpriser og for stærke drikke, der anvendes til madlavning.

Bogens samlede afgiftspligtige omsætning overføres daglig til regnskabsbogen.

Såfremt en virksomhed foretager daglig opgørelse af omsætningen på særlige skemaer el. lign. med tilsvarende oplysninger, kan det tillades, at disse opgørelser træder i stedet for opgørelsesbogen.

ad iii. *Kontrolbogen.* I restaurationsvirksomheder, hvor der serveres stærke drikke, som gæster selv har medbragt, skal der føres en kontrolbog, der autoriseres for et år ad gangen. Bogen indeholder fortløbende nummererede kvitteringsblanketter in duplo, der udfyldes med gennemskrift og skal indeholde oplysning om de serverede varers mængde og art samt varenes omsætningsværdi og afgiften heraf. Originaleksemplaret af kvitteringen udleveres af virksomheden til gæsten, medens kopiexemplaret forbliver i bogen. De ifølge kontrolbogen opkrævede afgiftsbeløb noteres med en samlet sum for hver måned i regnskabsbogen.

Regnskabsbøgerne afsluttes pr. 31. december og afleveres i underskrevet stand sammen med tilhørende opgørelsesbøger eller tilsvarende opgørelsesregnskaber og kontrolbøger til toldvæsenet inden udgangen af januar måned i det følgende år, bilagt månedsopgørelserne fra bryggerierne samt eventuelle kreditnotaer o. lign. over returnerede varer.

Kontrollen m. m.

Toldvæsenet har ret til at foretage eftersyn i de afgiftspligtige virksomheder og til at efterse disses regnskaber m.v. Virksomhedens indehaver såvel som de i virksomheden beskæftigede personer er pligtige at yde eller lade yde kontrollen al fornøden vejledning og hjælp (§ 50, stk. 2).

I øvrigt baseres den løbende kontrol i væsentlig grad på, at man søger at sikre sig oplysning om de anmeldte virksomheders indkøb af stærke drikke. Det er således pålagt virksomheder, der afsætter stærke drikke til handlende, restauratører o. lign., at føre regnskab over afsætningen til hver enkelt af disse kunder samt i nærmere fastsat omfang at afgive oplysninger herom til toldvæsenet (§§ 23, stk. 2, 31, stk. 2, og 42). Det er endvidere fastsat, at såfremt afgiftspligtige restaurationsvirksomheder (lejlighedsvis eller regelmæssigt) foretager indkøb af stærke drikke hos detailhandlere o. lign., skal dette forhold anmeldes til toldvæsenet, der derefter pålægger den handlende at føre et særligt regnskab over sådanne leverancer såvel til virksomheden som til indehaverens private forbrug (§ 49, stk. 2). Toldvæsenet er endelig berettiget til at foretage eftersyn i virksomheder, der driver detailsalg med

stærke drikke, og til herunder at efterse virksomhedernes beholdninger af sådanne varer og virksomhedernes regnskaber m. v. (§ 50, stk. 3).

Oplysninger om de nævnte virksomheders leverancer af stærke drikke til anmeldte restaurationsvirksomheder indhentes af toldvæsenet en gang om året for det forløbne år, og toldvæsenet har herigennem kontrol med restaurationsvirksomhedernes indkøb af stærke drikke fra samtlige engrosvirksomheder m. m.

Overtrædelser.

I tilfælde, hvor en virksomhed ikke fører de påbudte regnskaber eller ikke fører dem på behørig måde, eller hvor den angivne omsætning efter toldvæsenets skøn ikke er overensstemmende med de faktiske forhold, kan toldvæsenet foretage en skønsmæssig ansættelse af den afgiftspligtige omsætning (§ 48, stk. 1).

Den af toldvæsenet foretagne skønsmæssige ansættelse kan af den pågældende indbringes for det i lovens § 41 omhandlede nævn. Indankning for nævnet skal ske inden 14 dage efter, at den pågældende er gjort bekendt med ansættelsen (§ 48, stk. 2).

Såfremt nævnet ikke kan godkende toldvæsenets ansættelse, foretager nævnet selv en skønsmæssig ansættelse af afgiftstilsvaret. Der skal efter begæring af den, der har indbragt sagen for nævnet, gives den pågældende adgang til mundtligt at fremstille sagen for nævnet (§ 41, stk. 1).

Nævnet består af 5 medlemmer, hvoraf 1 medlem skal være dommer i landsret eller højesteret, medens 2 medlemmer skal være branchekyndige (§ 41, stk. 2).

De af nævnet truffne afgørelser er endelige (§ 41, stk. 3).

Overtrædelser af lovens bestemmelser og de i henhold til loven fastsatte regler straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år (§§ 55 og 57).

I tilfælde af særlig grov overtrædelse af lovens bestemmelser kan retten til at drive den pågældende virksomhed ved dom frakendes den skyldige enten for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum (§ 59).

Bøder pålægges af finansministeriet, medmindre dette ønsker sagen afgjort ved domstolene. Det står dog vedkommende frit for

inden 14 dage efter, at finansministeriets afgørelse er meddelt ham, at forlange sagen undergivet domstolenes afgørelse, hvilket da foranlediges af finansministeriet. Sager, der indbringes for retten behandles som politisager, dog at de i lov om rettens pleje kapitlerne 68, 69, 71 og 72 omhandlede retsmidler (beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling) finder anvendelse i samme omfang som i sager, som det efter de almindelige regler tilkommer statsadvokaten at forfølge. Nedlægges der af anklagemyndigheden påstand om idømmelse af fængselsstraf, skal der på tiltaltes begæring beskikkes ham en forsvarer (§ 60, **stk.** 1, 2 og 3).

Såfremt den begåede overtrædelse har medført afgiftstab for statskassen, er vedkommende pligtig at erlægge den afgift, staten har mistet, eventuelt på grundlag af en skønsmæssig ansættelse, jfr. ovenfor. Kan det undtagne afgiftsbeløb ikke konstateres eller ikke fastsættes ved skønsmæssig ansættelse, erlægges som vederlag for afgiften et beløb af samme størrelse som det fastsatte bødebælb eller - hvis den pågældende anses med frihedsstraf - et ved rettens skøn fastsat beløb som vederlag for afgiften (§ 60, **stk.** 4).

De anførte bestemmelser om overtrædelsessagers behandling svarer nøje **til**, hvad der er fastsat i andre afgiftslove.

Historisk redegørelse.

Ved *næringsloven af 1857**) blev der indført en afgift på retten til handel med og udskænkning af brændevin, den såkaldte *brændevinsafgift*, der senere blev udvidet til at omfatte forhandling og udskænkning af alle stærke drikke. Denne afgift opkrævedes af kommunerne og var af forskellig højde i de forskellige kommuner. Oprindelig blev afgiften for hver enkelt kommunes område fastsat ens for virksomheder inden for samme kategori (gæstgiveri, brændevinshandel, høkere m. v.), således at afgiften var lige for alle inden for samme kategori uden hensyn til beskaffenheden eller omfanget af næringen. Dette blev senere ændret, således at afgiften af de kommunale myndigheder blev fastsat for et år ad gangen for hver enkelt virksomhed eller gruppe af virksomheder i forhold til virksomhedernes omsætning af stærke drikke. Der var for afgiftens størrelse fastsat laveste og højeste beløb, som i de senere love androg henholdsvis 5 kr. og 8 000 kr. Afgiften tilfaldt dels vedkommende kommune, dels staten efter nærmere fastsatte delingsregler. Afgiften bestod indtil 1930.

Foruden denne kommunale beskatning af stærke drikke bestod siden 1922 en særlig omsætningsafgift for restaurationsvirksomheder. Afgiften blev indført ved *lov nr. 253 af 12. juni 1922 om afgift på omsætningen i kaféer, restaurationer m. m.* Loven fastsatte, at der af enhver omsætning af spise- og drikkevarer samt andre nydelsesmidler i kaféer, restaurationer, hoteller og andre virksomheder, til hvis udøvelse der kræves næringsadkomst som beværter (konditor) eller gæstgiver, skulle svares en afgift til statskassen af 10 pct. af omsætningens beløb.

Afgiften blev betalt månedsvis og adskilte sig navnlig fra den nuværende restaurationsomsætningsafgift ved foruden omsætningen af stærke drikke også at omfatte omsætningen af ikke-spirituøse drikkevarer samt madvarer m. v.

Loven, der var et led i et større skattekompleks, som var begrundet i svindende indtægter fra de bestående skatter og stigende udgifter, gjaldt oprindelig kun for eet år, men blev i 1923 forlænget med visse tekniske ændringer.

Der var fra alle sider, også fra regeringens side, en del utilfredshed med restaurations-skatten, som mentes at ramme restaurationserhvervet, der i forvejen var belastet med forskellige afgifter, navnlig brændevinsafgiften, ret hårdt. Endvidere anførtes, at afgiften i høj grad ramte et nødvendigt forbrug (handelsrejsende o. lign.) samt virkede urimelig, derved at madvarer på billige spisehuse beskattedes med samme procent som luksusforbrug på dyre restauranter. Der var derfor i de følgende år flere tilløb til skattens ophævelse, men af fiskale grunde blev den opretholdt indtil 1930, hvor både brændevinsafgiften og restaurations-skatten blev ophævet ved *lov nr. 83 af 22. marts 1930 om afgift til stat og kommuner på omsætningen af stærke drikke.*

Der var under rigsdagsforhandlingerne almindelig enighed om at ophæve restaurations-skatten af de foran anførte grunde, men det blev af flertallet anset for nødvendigt at skaffe delvis dækning for provenutabet, som androg 15-16 mill. kr. Man valgte derfor at ophæve skatten på den del af restaurationsomsætningen, som man ikke ønskede at beskatte, og bibeholde afgift på de varer, som

*) Lovens § 72 med senere ændringer, navnlig lov af 2. juli 1870, lov nr. 104 af 10. maj 1912, lov nr. 161 af 20. marts 1918 og lov nr. 621 af 30. november 1918.

man ønskede at beskattede, nemlig de stærke drikke. For at simplificere systemet blev brændevinsafgiften i ændret skikkelse indarbejdet i loven, men således at hele afgiften betaltes til staten, der årlig refunderede kommunerne en trediedel af afgiften fra de i den pågældende kommune beliggende virksomheder, dog mindst samme beløb som kommunen oppebar i brændevinsafgift i 1929-30.

Den nye afgift omfattede »enhver, der afsætter, udleverer, fordeles eller udskænker stærke drikke på en sådan måde, at der dertil udkræves næringsadkomst, bevilling eller anden særlig adkomst« (lovens § 1, stk. 1). Der svaredes således afgift såvel af omsætningen fra fremstillere, grossist eller vinhandler til detaillist og restauratør som af omsætningen fra detaillist (herunder brugsforeninger m. fl.) til forbruger og af omsætningen på restaurationer o. lign. Derimod omfattede loven ikke personer m. v., der forhandler eller udskænker stærke drikke på en sådan måde, at der ikke kræves bevilling eller anden adkomst dertil, f. eks. servering i de egentlige pensionater (»sluttet bord«) eller i sådanne marketenderier, der efter beværterlovens bestemmelser kan drives uden bevilling, idet servering kun finder sted for de i vedkommende virksomhed beskæftigede personer.

Omsætningsafgiften var på flere måder præget af de afgifter, som den afløste, og fik også i et vist omfang karakter af en næringsafgift. Navnlig for detailhandelens vedkommende fandt dette udtryk i den fastsatte afgiftsskala, der opdelte virksomhederne i et vist antal grupper efter omsætningens størrelse, således at der inden for hver gruppe svaredes samme årsafgift. En tilsvarende regel fandtes i lovforslaget også for restaurationsvirksomhedernes vedkommende, men udgik under rigsdagsbehandlingen. Gruppeinddelingen blev helt forladt i 1932, da man også for detailhandelen gik over til en ensartet procentafgift af omsætningen (3,2 pct., fra 1940 4 pct. dog mindst 20 kr. årlig).

Afgiften af restauratørernes omsætning blev fastsat til 6 pct. af omsætningen indbefattet afgiften, dog mindst 120 kr. årlig.

Til den afgiftspligtige omsætning medregnedes varer, der udleveres uden betaling eller forbruges af den afgiftspligtige. Herefter var restauratørers traktament, repræsentation m. v. i form af stærke drikke afgiftspligtigt.

De »stærke drikke«, som var afgiftspligtige

efter loven, omfattede øl af skatteklasse I, luksusøl klasse A og B, vin, frugtvin samt al slags drikkespiritus.

Afgiften for fremstillingsvirksomheder, grossistvirksomheder og anmeldte vinhandlere afregnedes månedsvis på basis af omsætningen i den foregående måned. For restaurationer og detailhandlere gjaldt andre regler, idet det ikke var den løbende omsætning, men omsætningen i det foregående år, som blev lagt til grund for afgiftsberegningen, og afgiften blev ikke betalt månedsvis, men kvartalsvis. Restauratører og detailhandlere m. v. afgav hvert år i januar måned til toldvæsenet en angivelse med oplysning om deres omsætning af stærke drikke i det foregående kalenderår, og på grundlag heraf blev afgiften fastsat for det følgende finansår. Afgiften, der som anført blev afregnet kvartalsvis, blev pålignet virksomheden og ikke personen. Ved forretningsoverdragelse svaredes den nye indehaver derfor samme afgift som fastsat for den tidligere ejer. Der var fastsat særlige regler for nyoprettede virksomheder og for sæsonvirksomheder.

Under krigen blev der foretaget betydelige forhøjelser af afgiftssatserne. For restaurationsomsætningsafgiftens vedkommende forhøjedes afgiften ved lov nr. 100 af 27. marts 1940 til 10 pct. og ved lov nr. 274 af 2. juni 1943 til 25 pct. af omsætningen indbefattet afgiften. Ved lov nr. 547 af 31. oktober 1940 ændredes restaurationsomsætningsafgiften således, at afgiften ligesom engrosafgiften skulle svares månedsvis af omsætningen i den foregående måned. Det var herefter alene detailhandlerne, der betalte afgift kvartalsvis på grundlag af omsætningen i det foregående kalenderår. Ved lov nr. 447 af 14. august 1946 blev restaurationsomsætningsafgiften yderligere forhøjet til 35 pct. af omsætningen indbefattet afgiften.

Detailhandlerafgiften kom som tidligere anført med i 1930-loven, fordi denne afløste bl. a. den gamle kommunale brændevinsafgift, der hvilede på al forhandling eller udskænkning af stærke drikke. Efter 1930-lovens afgiftssatser udgjorde detailhandlerafgiften en relativ stor del af det samlede provenu, i finansåret 1932-33 således 28 pct. De senere væsentlige forhøjelser af satserne for fremstillings- og engrosvirksomheder og restaurationer ændrede imidlertid dette forhold. Hertil kom, at denne efterhånden for-

holdsvis ringe andel af provenuet blev betalt af langt det største antal virksomheder, hvilket fordyrede opkrævningen af afgiften og besværliggjorde kontrollen. Der var således i alt ca. 24 900 afgiftspligtige virksomheder og heraf ca. 19 300 detailhandlere, men disse ca. 19 300 detailhandlere betalte kun godt 5 pct. af det samlede provenu, der var på ca. 156 mill. kr. Dette forhold bevirkede, at 1930-loven blev taget op til revision i 1946 og erstattet af *lov nr. 537 af 31. oktober 1946 om afgift på omsætningen af stærke drikke*, hvilken lov ophævede detailhandlerafgiften.

Som kompensation for provenuedgangen ved at detailhandlerafgiften ophævedes, blev der foreslået en forhøjelse af fremstillings- og engrosvirksomhedernes afgift fra 19 pct. til 22 1/4 pct. for så vidt angik omsætningen til andre end restaurationer, hvorimod afgiften på omsætningen til restaurationer ikke blev foreslået forhøjet. Dette blev imidlertid ændret under rigsdagsbehandlingen, idet man anså det for upraktisk, at fremstillings- og engrosvirksomheder skulle arbejde med to forskellige afgiftssatser, en ved salg til restaurationer og en ved salg til andre virksomheder. Afgiften for fremstillings- og engrosvirksomheder blev derfor fastsat til 22% pct., uanset til hvem omsætningen fandt sted. For ikke herved at ramme restaurationsnedsatte man til gengæld restaurationsomsætningsafgiften fra 35 pct. til 33 1/3 pct. Der blev foretaget beskatning af lagerbeholdninger ved lovens ikrafttræden hos restauratorer med 4 1/2 pct. af varenes indkøbspris og hos detailhandlere med 4 pct. af varenes udsalgspris. I konsekvens af at detailhandlerafgiften blev ophævet, blev kommunernes andel af afgiften fikseret til et bestemt beløb svarende til den pågældende kommunes andel af afgiften for finansåret 1945-46, tilsammen 10,6 mill. kr. årlig.

Det blev i loven fastsat, at i tilfælde, hvor en virksomhed ikke fører de påbudte regnskaber eller ikke fører dem på behørig måde, eller hvor den angivne omsætning efter toldkamrets skøn ikke er overensstemmende med de faktiske forhold, kan toldkamret foretage en skønsmæssig ansættelse af den afgiftspligtige omsætning. Som appelinstans med endelig afgørelse blev der endvidere oprettet et særligt nævn bestående af 5 medlemmer, hvoraf 1 medlem skal være dommer i landsret eller højesteret, medens 2 medlemmer skal

være branchekyndige (vinhandelen og restaurationsfaget).

Ved lov nr. 99 af 23. marts 1948 blev der i omsætningsafgiftsloven indføjet en ny bestemmelse om, at sammenkomster, der afholdes i erhvervsmæssigt udlejede selskabslokaler eller lignende, til hvilke der ikke er knyttet adkomst på beværternæring m. v. med ret til udskænkning af stærke drikke, og ved hvilke der finder udskænkning sted af stærke drikke medbragt af deltagerne i sammenkomsten, kun kan finde sted efter forud indgivet anmeldelse til toldvæsenet, og mod at der svares afgift. Hensynet til private sammenkomster i forsamlingshuse på landet, i foreninger, sportsklubber o. lign. bevirkede, at man ved lov nr. 113 af 31. marts 1949 lempede denne bestemmelse således, at det tidligere omtalte nævn kan bestemme, at der skal svares afgift af den stedfundne udskænkning, såfremt den pågældende udlejningsvirksomhed efter nævnets skøn har karakter af en erhvervsvirksomhed.

Fra 1. april 1950 at regne blev restaurationsomsætningsafgiften nedsat fra 33 1/3 pct. til 25 pct. af omsætningen af stærke drikke, dog mindst 10 kr. månedlig (lov nr. 127 af 31. marts 1950, som undlod at forlænge den forhøjede afgift).

Ved lov nr. 436 af 19. november 1950 blev der i loven indføjet en bestemmelse om, at særskilt opkrævede beløb, der må betragtes som delvis betaling for de serverede varer, skal medregnes til den afgiftspligtige omsætning. Bestemmelsen tilsigtede at hindre, at restaurationsvirksomheder ved at opkræve særskilte beløb ud over selve betalingen for de serverede varer, f. eks. de såkaldte kuvertafgifter, glasafgifter o. lign. får mulighed for at holde lavere priser end normalt for de afgiftspligtige varer og herigennem vilkårligt reducerer den afgiftspligtige værdi for de serverede varer.

De nugældende bestemmelser om restaurationsomsætningsafgiften findes i *lov nr. 6§ af 23. marts 1955 om afgift af spiritus, vin og øl*. Denne lov var resultatet af en teknisk revision af et helt kompleks af love, i alt 21, vedrørende afgifterne på disse varer. For restaurationsomsætningsafgiftens vedkommende blev der imidlertid kun foretaget mindre ændringer bl. a. af kontrolmæssig art. Det blev således bestemt, at afgiften skal beregnes efter de priser, der er angivet i virksomhedens

prisliste, hvilke priser ikke må overskrides. Endvidere blev det bestemt, at såfremt restaurationsvirksomheder indkøber afgiftspligtige varer fra andre end de afgiftspligtige fremstillings-, importør- og grossistvirksomheder, skal den pågældende leverandør føre et af kontrolmyndigheden foreskrevet regnskab over sådanne leverancer. Afgiften blev

som hidtil fastsat til 25 pct. af den afgiftspligtige omsætning. Minimumsafgiften på 10 kr. om måneden bortfaldt. Der er ikke senere sket realitetsændringer i bestemmelserne om restaurationsomsætningsafgiften, og bestemmelserne er med enkelte redaktionelle ændringer optaget i afsnit IV, C. i lovbeholdning nr. 194 af 3. juli 1956.

Oplysninger om arbejdsløsheden (arbejdsløshedsprocenten)
blandt personer beskæftiget inden for hotel- og restaurationsvirksomheder
sammenholdt med arbejdsløsheden inden for samtlige fag.

	Hotel- og restaurationsvirksomhed									Samtlige fag		
	Samtlige forsikrede i branchen			heraf musikere			heraf tjenere					
	Ult. juni	Ult. dec.	Gnsn. f. året	Ult. juni	Ult. dec.	Gnsn. f. året	Ult. juni	Ult. dec.	Gnsn. f. året	Ult. juni	Ult. dec.	Gnsn. f. året
1947.....				13,1	29,5	21,8	3,4	17,3	10,6	1,8	17,9	8,9
1948.....				13,3	24,7	22,8	4,4	18,6	12,1	3,0	20,8	8,6
1949.....				17,9	23,6	25,7	8,5	22,2	16,1	4,7	18,2	9,6
1950.....				17,1	24,3	24,7	6,5	19,6	15,7	3,9	19,9	8,7
1951.....				13,6	27,0	22,2	6,7	24,1	16,2	4,0	21,0	9,7
1952.....				17,5	20,7	23,0	7,5	21,5	16,3	7,8	24,6	12,5
1953.....	5,9	16,3	13,9	14,9	17,2	20,7	5,2	17,4	13,9	4,1	19,6	9,2
1954.....	4,1	15,6	11,9	13,6	17,5	19,5	3,0	16,2	11,8	3,1	16,9	8,0
1955.....	3,9	16,6	12,3	12,3	18,4	19,8	3,0	17,6	12,3	3,9	22,5	9,7
1956.....	4,9	18,8	13,9	15,2	25,3	21,7	4,5	21,7	15,2	5,2	20,5	11,1

Arbejdsløshedsprocenten fremkommer som samlet antal forsikrede arbejdsledige i procent af samlet antal forsikrede. - Det bemærkes., at oplysninger for hotel- og restaurationsvirksomhed under eet ikke foreligger for årene 1947-52.

CENTRALFORENINGEN AF HOTELVÆRT-
OG RESTAURATØRFORENINGER I
DANMARK

København, februar/marts 1956.

Til regering og folketing.

På hotelvært- og restauratørstandens vegne anmoder Centralforeningen herved regering og folketing om snarest at optage spørgsmålet om omsætningsafgiften på restauranterne til behandling i folketinget, således at der foretages en sådan omlægning af beskatningsformen til kildebeskatning, at afgift svares ligeligt, uanset om varerne købes i detailhandel, på marketenderi eller på restaurant, og således at afgiften opkræves hos producent eller grossist med samtidig bortfald af den særlige omsætningsafgift på 25 pct. ved salg på restauranterne.

I 1930 blev omsætningsafgiften for restaurationsalget fastsat til 6 pct. af udsalgsprisen, men under krigen blev afgiften forhøjet, først til 10 pct., senere til $33\frac{1}{3}$ pct., og nu er den fastsat til 25 pct. Samtidig med forhøjelsen af vor omsætningsafgift er engrosomsætningsafgiften blevet forhøjet fra 4 til $22\frac{1}{2}$ pct., og senest er denne afgift forhøjet til 43 pct., uden at en tilsvarende nedsættelse af restaurationsomsætningsafgiften har fundet sted. I april 1950, da vor afgift blev fastsat til 25 pct., var engrosomsætningsafgiften $22\frac{1}{2}$ pct., og det medfører selvsagt en betydelig fordyrelse af vore indkøbs- og udsalgspriser, når denne afgift i dag er kommet op på 43 pct. - især når vi uændret skal svare omsætningsafgift med 25 pct.

Ved en henvendelse til regering og rigsdag i efteråret 1950, hvor vi henstillede, at der indførtes kildebeskatning, påviste vi, at en forhøjelse af engrosomsætningsafgiften til $33\frac{1}{3}$ pct. fuldt ville have inddækket restaurationsafgiftens bortfald, og vi mener, at tiden nu må være inde til, at regeringen tager de løfter og udtalelser, der i folketinget er kommet til udtryk for en ændring af vor beskatningsform, op til behandling, således

at erhvervet får rimelige og retfærdige forhold at arbejde under rent beskatningsmæssigt set.

Erhvervet har under krigen og i efterkrigsperioden været med til at bære de meget betydelige byrder, der fra regeringens side har været pålagt befolkningen, men vi er af den opfattelse, at den høje omsætningsafgift på salg af stærke drikke på restauranterne er en udemokratisk form for beskatning, hvis udemokratiske virkemåde yderligere forværres, dersom den fortsat skal være gældende endnu i en årrække.

Det urimelige og udemokratiske i restaurationsomsætningsafgiften ses bedst, når man betænker, at afgiften ikke alene svares af tillægsafgifterne på spiritus (kr. 30,60 pr. liter 100 pct. alkoholstyrke) og hektoliterafgifterne på øl, men også af engrosomsætningsafgiften på 43 pct. - altså en omsætningsafgift på afgifter, der allerede er indgået i prisen, men det urimelige forhold forstærkes yderligere ved, at omsætningsafgiften i henhold til loven skal inkluderes i prisen.

Når alene restaurationsomsætningen af stærke drikke rammes af en omsætningsafgift, ser det for os ud, som om loven giver udtryk for, at det skulle være en - under de nuværende forhold - mere samfundsskadelig handling at indtage stærke drikke på restauranterne end i hjemmet.

Vi kan ikke se rettere end, at køb og nydelse af stærke drikke må være ensartet beskattet, uanset om de købes i detailhandelen eller på restauranterne, hvis salg jo også er et detailsalg, og der er efter vor mening ingen rimelig grund til at belaste restauranterne med en særlig afgift for det salg, der finder sted der.

For nogle stærke drikkes vedkommende - især øl - kan der ikke være tale om luksus,

når disse købes til nydelse i hjem eller andre steder, og der kan derfor heller ikke være tale om luksus ved køb på restaurant. Følgelig bør der for sådanne varers vedkommende ej heller være forskel i beskatningsformen alene bestemt ved stedet, hvor de købes.

For andre varers vedkommende, f. eks. cognac, likører, vine m. v. kan der være tale om luksus, når de nydes, men også her må den betragtning gøre sig gældende, at beskatningsformen bør være ens, og at disse varer ikke yderligere beskattes, blot fordi de købes på restaurant. Disse betragtninger fører efter vor opfattelse til det resultat, at beskatningsformen naturlig bør være den samme, uanset hvor varen købes eller nydes. Ud fra ædruelighedshensyn er der vel heller ingen grund til at ramme forbruget på restaurant særlig hårdt - og tværtimod begunstige forbruget af stærke drikke i hjemmene og andre steder gennem en lempeligere beskatning.

Med den nuværende udemokratiske beskatningsform på restaurationsomsætningen kan det ikke undgås, at der opstår visse uregelmæssigheder, som hverken samfundet eller vort erhverv kan være tjent med fortsættes fremover.

Den store forskel, der er mellem de stærke drikkes pris på restaurant og detailprisen bestemt af den høje omsætningsafgift, medfører, at der drikkes mere i hjemmene end tidligere. Afholdsbevægelsen her i landet har gjort opmærksom på denne fare og har givet den høje restaurationsomsætningsafgift skylden. Uden at vi skal sætte os op som moralens vogtere, mener vi, at det er et alvorligt problem; det må samfundsmæssigt set være at foretrække, at befolkningen nyder stærke drikke og afholder deres fester i dertil indrettede og af myndighederne autoriserede restaurations- og selskabslokaler, hvor nydelsen af stærke drikke er undergivet beværterlovens kontrol.

I marketenderierne, som mange steder landet over er indrettet på en meget smuk måde, afholdes der i vid udstrækning *private* fester i direkte modstrid til beværterlovens § 27, der fastslår, at der i arbejdstiden i marketenderiet alene må beværtes personer, der er beskæftiget i vedkommende virksomhed. Der må ikke udskænkes stærke drikke uden for de fastsatte spisetider, og marketenderierne må længst holde åbent i tiden

fra $\frac{1}{2}$ time før arbejdstidens begyndelse til $\frac{1}{2}$ time efter dennes ophor.

Der kan ikke være den fjerneste tvivl om, at afholdelse af fester - og et stærkt drikkeri i ly af den høje restaurationsomsætningsafgift - i de senere år har grebet kolossalt om sig i marketenderierne, men fra politiets side er det vanskeligt at skride ind imod disse overtrædelser, da de sjældent kommer til dets kundskab - men staten unddrages ved disse ulovligheder betydelige beløb i afgift. Det kan næppe siges at være erhvervets opgave at stå som anmeldere til politiet af sådanne ulovlige fester.

Vi undlader heller ikke at gøre opmærksom på, at den høje restaurationsomsætningsafgift frister de restauratorer, der sidder økonomisk dårligt i det til at foretage ulovlige indkøb af stærke drikke og sælge disse, således at de selv tjener omsætningsafgiften. Herom vidner de mange sager, der gennem en årrække har været til behandling hos tolddepartementet og i det i henhold til omsætningsafgiftsloven nedsatte ankenævn. Antallet af disse sager er i de sidste år blevet stadig forøget, og selv om vi ikke kan forsvare disse restauratørers adfærd, er der ingen tvivl om, at den høje omsætningsafgift har sin store andel i skylden, når man ser hen til, at restauratøren har valget mellem at leve eller måtte forlade sin forretning.

For Centralforeningen er det blevet en sag af fundamental betydning at komme disse sager til livs ved en omlægning af beskatningsformen, idet erhvervet ikke i det lange løb kan være tjent med at komme i miskredit hos offentligheden og dermed knæsatte den opfattelse, at mange af landets restauratorer er lovovertrædere.

Smugkrodrikkeriet flourer som aldrig før, og restauratører og hotelværter må lide den tort i deres lokaler og hotelværelser at måtte indsamle tomme vin- og spiritusflasker, medbragt til smugdrikkeri af gæsterne.

I ly af den høje omsætningsafgift er der fremkommet et stort antal selskabslokaler, hvor publikum selv medbringer mad- og drikkevarer; de mærkeligste annoncer i dagspressen vidner om dette forhold. I store boligkareer indrettes festlokaler, på rådhus, på militærkaserner og i danseskoler afholdes der fester - alt for at undgå omsætningsafgiften på restauranterne. For nylig har restauratører i Københavns omegn ved

havnefester set opstillet sømbukke, hvor publikum ved at slå søm i fik udleveret en pilsner for 1 kr. Salget skal efter sigende have været 35 kasser øl.

Omsætningsafgiften skader Danmark som turistland. De udenlandske turister falder i forundring over vore høje priser på stærke drikke på restauranterne sammenlignet med udlandets og afholder sig naturligvis fra at købe disse varer. Fra Turistforeningen for Danmarks side udfoldes der store bestræbelser for at gøre Danmark til et turistland, og den gode danske mad går ind som et led i vor turistpropaganda, men det er uheldigt, at man i mange tilfælde på grund af den høje omsætningsafgift afskærer turisterne fra at gøre sig bekendt med de danske produkter af stærke drikke.

Ved den store forskel, der ved beskatningsformen fremkommer mellem detailprisen og restaurationsprisen, er restauratørerne afskåret fra at udøve en rimelig konkurrence med andre forhandlere af stærke drikke, og herved opstår disse mange ulovligheder og skævheder, som ovenfor er påvist.

Alt dette ville man kunne komme klart til livs, hvis man - som af os ønsket - indfører kildebeskatning på alle stærke drikke og afskaffer omsætningsafgiften på restauranterne. Det må være vor demokratiske ret at rejse dette krav, og vi kan ikke tro andet end, at staten i det lange løb må kunne være interesseret i den af os foreslåede ændring, da det giver sundere tilstande inden for samfundslivet og mindst lige så store indtægter til statskassen, uden at der er mulighed for omgåelse og ulovligheder.

Vi kan naturligvis meget vel se, at det vil medføre nogen fordyrelse af priserne på stærke drikke solgt i detailhandelen, hvis kildebeskatning indføres. På den anden side kan vi ikke se rettere end, at hele befolkningen på lige fod må være med til at betale de indirekte skatter, som er nødvendige for at holde statsmaskineriet i gang. Der er intet rimeligt forhold i, at den kreds af personer, der besøger restauranterne, skal særbeskattes.

Indførelsen af kildebeskatning vil desuden bevirke, at der kan gennemføres store besparelser på den del af statsadministrationen, der har med opkrævning af restaurations-

omsætningsafgiften at gøre. Som det er nu, må toldkamrene landet over føre indgående tilsyn og kontrol med de ca. 4 300 restaurationsvirksomheder, der forhandler stærke drikke, men i den ændrede form kan man nøjes med at føre kontrol med de relativt få virksomheder, som bryggerier, vinhandlere m. fl., der sælger stærke drikke engros.

Vi skal tillade os at påpege, at hotel- og restaurationserhvervet efterhånden ikke er en uvigtig faktor i vort samfundsliv. I indeværende sæson har udenlandske turister lagt ca. 340 mill. kr. her i landet. Det vil være en uheldig udvikling, dersom turisterne, afskrækket af vore priser, søger andetsteds hen, og et fald i turistindtægterne bliver en følge heraf. For at der kan oparbejdes en turisme, er det bl. a. nødvendigt, at hotelterne og restauranterne har rimelige muligheder for at eksistere og for at holde virksomhederne i en sådan stand, at turisterne og befolkningen i øvrigt kan være tjent med at besøge disse.

Som det går i øjeblikket, drives et betydeligt antal af landets store og små restaurationsvirksomheder med underskud, og dette kan naturligvis ikke fortsætte i ret lang tid.

Regeringen bør nu ved at løse omsætningsafgiftsspørgsmålet bidrage til, at disse virksomheder får tålelige levevilkår, og restauratørerne atter bliver personlige skatteydere. Vi tror, at regeringen derved ikke alene tjener sine egne interesser, men også gavner Danmark som turistland og det erhverv og de ca. 45 000 arbejdere og funktionærer m. m., der er beskæftiget i virksomhederne. Det må ikke glemmes, at erhvervets virksomheder giver arbejde til mange hænder inden for vort samfundsliv, således til landbrug, bryggerier, slagtere, bagere, håndværkere og mange flere, og at vi ved salg til turister af vore varer i forædlet form får disse bedre betalt end ved direkte eksport.

Vi skal sluttelig tillade os at henstille, at regeringen nedsætter et udvalg til behandling af vore skatteproblemer på tilsvarende måde, som det for nylig er sket for vinhandlernes vedkommende, og at repræsentanter for Centralforeningen får sæde i et sådant udvalg.

P. F. V.

A. Villads Olsen.

Knud Ernst.

Allan Hansen.

CENTRALFORENINGEN AF HOTELVÆRT-
OG RESTAURATØRFORENINGER
I DANMARK

I 1950 udgjorde ifølge statistiske oplysninger salget af stærke drikke på restauranterne exclusive vor omsætningsafgift 229,3 mill. kr., og i 1954 var salget steget til 281,5 mill. kr., altså en stigning på i alt 52,2 mill. kr.

Når man skal bedømme denne stigning, bør det tages i betragtning, at i de 229,3 mill. kr. i 1950 var inkluderet en engrosomsætningsafgift på $22\frac{1}{2}$ pct., mens de 281,5 mill. kr. i 1954 inkluderer en engrosafgift på 43 pct. eller omtrent en fordobling af denne afgift. Endvidere var pristallet i

begyndelsen af 1950 315 points, mens det i 1954 var op imod 400 points, og endelig var turistindtægterne i 1950 på omkring 175 mill. kr., mens disse indtægter i 1954 var over 300 mill. kr.

Tager man disse tre vigtige faktorer i betragtning, kan der ingen tvivl være om, at stigningen på 52,2 mill. kr. på ingen måde giver udtryk for en tilsvarende stigning i det omsatte kvantum - tallet burde have været af en anden størrelsesorden, dersom salget skulle have fulgt trit med prisudviklingen m. m.

**Virkningerne af en ophævelse af restaurationsafgiften med
kompensation for provenutabet.**

	Nuværende afgiftssats	Ny afgiftssats*)
Restaurationsomsætningsafgift	25 pct.	0
Spiritus, pct. af omsætning incl. afgift. 01, skatteklasse I, kr. pr. hl.	43 116,50	47- 50 133-144,30
Vin, kr. pr. l:		
Udenlandsk bordvin, her aftappet . .	3,30	3,90-4,33
hedvin, her aftappet . .	5,80	6,85-7,60
Frugtvin, kl. 1 og 2	2,20	2,60-2,88
— kl. 3	2,75	3,25-3,60

	Nuværende		Ny	
	Detailpris	Typisk restaurationspris	Detailpris*)	Typisk restaurationspris*)
1 fl. pilsnerøl	83 øre**)	165 øre	89-93 øre	134-141 øre
1 fl. akvavit	25,20 kr.	60 kr.	26,95-28,25 kr.	48,35-50,90 kr.

*) Beregnet dels ud fra forudsætning om uændret omsat værdi (1. tal), dels ud fra forudsætning om uændret omsat mængde (2. tal).

***) Almindelig detailpris i København 82—83 øre.

Virkningerne af nedsættelse af restaurationsafgiften med
kompensation for provenutabet.

	Nuværende afgiftssats		Afgiftssatser ved nedsættelse af restaurationsafgiften*)					
	Detailpris	Restaurationspris	Detailpris	Restaurationspris	Detailpris	Restaurationspris	Detailpris	Restaurationspris
Restaurationsomsætningsafgift ..	25 pct.		20 pct.		15 pct.		10 pct.	
Spiritus, pct. af omsætning incl. afgift	43		44-45		45-46		46-48	
Øl, skatteklasse I, kr. pr. hl.	116,50		120,05-123,45		122,75-129,50		126,50-135,20	
Vin, kr. pr. l:								
Udenlandsk bordvin, her aftp.	3,30		3,43-3,56		3,54-3,78		3,67-3,99	
— hedvin, her aftp. .	5,80		6,04-6,25		6,23-6,65		6,44-7,01	
Fruktvin, kl. 1 og 2	2,20		2,27-2,38		2,39-2,52		2,45-2,65	
— kl. 3	2,75		2,86-2,96		2,95-3,15		3,05-3,32	
	Detailpris	Restaurationspris	Detailpris	Restaurationspris	Detailpris	Restaurationspris	Detailpris	Restaurationspris
1 fl. pilsnerøl, øre	83**)	165	84-85	157-159	85-88	150-156	87-90	145-151
1 fl. akvavit, kr.	25,20	60,00	25,65- 25,95	57,25- 58,00	25,95- 26,60	54,60- 56,05	26,30- 27,35	52,35- 54,60

*) Beregnet dels ud fra forudsætning om uændret omsat værdi (1. tal), dels ud fra forudsætning om uændret omsat mængde (2. tal).

**) Almindelig detailpris i København 82-83 øre.

FÆLLESUDVALGET AF
1. MARTS 1917.

København, den 19. oktober 1953.

*Hr. finansminister Viggo Kampmann,
Kancellibygningen, Christiansborg Slotsplads, K.*

Fællesudvalget af 1. marts 1917, der omfatter de nedenfor nævnte organisationer:

Bryggeriforeningen,
Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark,
De Danske Handelsforeningers Fællesorganisation,
De Samvirkende Købmandsforeninger i Danmark,
Provinshandelskammeret,
Pro vins vinhandlerforeningen,
Foreningen af Danske Spiritusfabrikanter,
Danske Importagenters Forening, Vin-Sectionen,
Foreningen af Repræsentanter inden for Vin- og Spiritusbranchen,
Tobakshandlernes Landsforening,
Vinhandlerforeningen for Danmark og
Foreningen af Frugtvinsfabrikanter i Danmark,

tillader sig herved at rette følgende henvendelse til finansministeren:

I 1938 gav salget af stærke drikke statskassen en indtægt på ca. 86 mill. kr. I 1952 androg den tilsvarende indtægt ca. 462 mill. kr. Da alkoholforbruget, når hensyn tages til stigningen i befolkningstallet, i den pågældende periode kun har været svagt stigende - for visse kategorier drikkevarers vedkommende ligger forbruget endog lavere end før krigen - illustrerer tallene de overordentlig store forhøjelser af beskatningen, som har fundet sted siden førkrigstiden. Det er vor opfattelse, at beskatningen med sin nuværende højde skyder over målet til skade for erhvervslivet og beskæftigelsen og på længere sigt også for statskassens interesser. Det er

tillige vor overbevisning, at en overdreven beskatning ikke tjener ædruelighedsmæssige interesser, idet tendensen til omgåelse af beskatningsreglerne utvivlsomt har været stigende i de senere år, ligesom man formentlig heller ikke kan se bort fra den kendsgerning, at beskatningens nuværende højde virker udemokratisk prohibitivt over for den mindre bemidlede del af befolkningen.

Det er derfor vort håb, at regeringen og folketinget vil tage hele beskatningsproblemet op til overvejelse, når de for tiden gældende afgiftslove udløber med udgangen af indeværende år.

Underskrevne erhvervsgrupper vil imidlertid gerne gennem denne henvendelse allerede nu pege på, at en enkelt side af beskatningen under alle omstændigheder bør tages op til revision. Vi tænker her på den ekstraordinære beskatning af omsætningen på restaurationserne, der har bragt restaurationspriserne på stærke drikke op i et niveau, der formentlig er enestående i Europa. Man konstaterer i stigende grad, at restaurationsgæster, herunder særlig udlændinge, på grund af de høje priser for stærke drikke kun nyder vand til måltiderne, hvilket medfører, at restaurationsernes beregning af omkostningerne forrykkes og nødvendigvis må give sig udslag i højere priser for madvarer. Endvidere bevirker de høje priser for stærke drikke, at turisterne - i strid med de faktiske forhold - får det indtryk, at prisniveauet i almindelighed her i landet er meget højt, hvilket i det lange løb ikke kan undgå at virke hæmmende på turistbesøget til skade for de bestræbelser, der også med statens støtte udfoldes for at øge denne valutaindtægt for Danmark. Samtidig medfører særbeskatningen af restaurations-

omsætningen en alt for stor fristelse til at unddrage sig omsætningsafgiften ved indkøb uden om omsætningsafgiftsregnskabet.

Ud fra disse betragtninger er samtlige de i produktionen, importen og salget af stærke drikke interesserede erhvervsgrupper enedes om at fremsætte følgende forslag til finansministerens velvillige overvejelse:

Der foretages en nedsættelse af engrosomsætningsafgiften, for så vidt angår leveringer til restauratører m. m., svarende til en reduktion af de nuværende engrospriser ved levering til restauratører m. m. på 20 pct. Dette er ensbetydende med, at den nuværende engrosomsætningsafgift på $37\frac{1}{2}$ pct. nedsættes til 21,875 pct. for leveringer til restauratører m. m. Det er Fællesudvalgets opfattelse, at en sådan nedsættelse af engrosomsætningsafgiften vil gøre fordelene ved at foretage indkøb uden om omsætningsafgiftsregnskabet illusorisk.

Det pågældende system vil uden større praktiske vanskeligheder kunne gennemføres af vinhandlerne og af spritfabrikkerne ved fakturering til restauratører. Derimod vil systemet ikke uden videre kunne gennemføres, for så vidt angår bryggeriernes leverancer, da bryggerierne i praksis ikke kan gennemføre faktureringen med 2 forskellige engrospriser. For bryggeriernes vedkommende foreslås nedsættelsen derfor gennemført på den måde, at bryggerierne fortsat fakturerer med samme pris til købmænd og restauratører inklusive $37\frac{1}{2}$ pct. engrosomsætningsafgift. Differencen mellem denne omsætningsafgift og den ny omsætningsafgift på 21,875 pct. = 20 pct. af engrosprisen godtgøres restauratøren ved hans indbetaling af restaurationsomsætningsafgiften til toldvæsenet. Restauratøren vil altså ved sin månedlige indbetaling kunne fradrage 20 pct. af fakturaværdien af ølleverancerne i den forløbne måned. Kontrollen med rigtigheden af restauratørens opgivelser finder sted på grundlag af bryggeriernes indberetninger til toldvæsenet om størrelsen af leve-

ringerne til hver enkelt restauratør, hvilke indberetninger jo allerede nu indsendes.

Lovgivningsmæssigt vil forslaget formentlig kunne gennemføres ved, at § 3 i lov nr. 537 af 31. oktober 1946 om afgift på omsætningen af stærke drikke formuleres som følger:

§3.

Afgiften beregnes på følgende måde:

1. Spritfabrikker og destillationsanstalter, bryggerier og deres depoter, virksomheder, der indfører øl, de i lov nr. 114 af 1. april 1922, § 3 omhandlede fremstillingsvirksomheder, de i henhold til toldlovens § 47 a anmeldte virksomheder samt endvidere sådanne virksomheder, der driver mellemhandel med stærke drikke, svarer afgift af deres omsætning af stærke drikke i overensstemmelse med de i nærværende paragrafs punkt 2 angivne regler. Den del af omsætningen, der godtgøres at være afsat til de i nærværende punkt 1 angivne virksomheder, er afgiftsfri. Afgiften skal - bortset fra bryggeriernes depoter samt fra sådanne fremstillingsvirksomheder, der kun afsætter deres egne produkter og ikke drives i forbindelse med vinhandel - erlægges med mindst 50 kr. månedlig.

2. Af den afgiftspligtige omsætning af stærke drikke svarer de i punkt 1 nævnte virksomheder en afgift af $37\frac{1}{2}$ pct.

For spiritus, vin og spirituøse drikkevarer, der omfattes af bestemmelserne i toldlovens § 47 a, svares afgiften dog kun med 21,875 pct. af den del af omsætningen, der godtgøres at være afsat til de i punkt 3 nævnte virksomheder.

3. Virksomheder, der i henhold til næringsadkomst som beværter (konditor) eller gæstgiver m. v. udskænker stærke drikke, svarer 25 pct. i afgift af deres omsætning af stærke drikke, dog mindst 10 kr. månedlig. I denne afgift kan fradrages 20 pct. af de beløb, der af den pågældende virksomhed er anvendt til indkøb af øl af de af denne lov omfattede skatteklasser.

Det må være en ufravigelig forudsætning for det her stillede forslags gennemførelse, at man ikke fra lovgivningsmagtens side stiller krav om kompensation for den eventuelle

nedgang i statskassens indtægter på den måde, at der bliver lagt yderligere byrder i form af forhøjede afgifter på den øvrige omsætning af stærke drikke, idet denne, som nævnt i

indledningen, i forvejen er urimelig høj. Vi er i øvrigt af den opfattelse, at statskassen næppe vil lide noget tab ved den omtalte ned-sættelse, der utvivlsomt vil tilbageføre til re-staurationerne en del af den omsætning, der

er gået tabt ved den høje beskatning samtidig med, at *hele* denne omsætning sikkert efter forslagets gennemførelse vil blive omfattet af beskatningen.

I ærbødighed

Bryggeriforeningen

Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark

De Danske Handelsforeningers Fællesorganisation

De Samvirkende Købmandsforeninger i Danmark

Provinshandelskammeret

Provinshandelsforeningen

Foreningen af Danske Spiritusfabrikanter

Danske Importagenters Forening, Vin-Sectionen

Foreningen af Repræsentanter indenfor Vin- og Spiritusbranchen

Tobakshandlernes Landsforening

Vinhandlerforeningen for Danmark

Foreningen af Frugtvinsfabrikanter i Danmark

TERMAN HANSEN
Hotel Brørup, Brørup

September 1956.

Forslag til en henvendelse til regering og folketing fra Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark.

Ud fra efterfølgende begrundelse, tillader Centralforeningen af Hotelvært- og Restauratørforeninger i Danmark sig høfligst over for regering og folketing at kræve den 25 pct. omsætningsafgift på stærke drikke, der sælges i restaurationer, ændret til en 25 pct. afgift på hotel- og restaurationserhvervets indkøb af stærke drikke, beregnet efter officielle prislistes.

Overgangen til denne beskatningsform foreslår vi må ske på følgende måde:

Forudsætter man, at skæringsdagen er 1. januar, da betales omsætningsafgiften for december ved udgangen af januar. Ved udgangen af februar betales afgiften af lageret (opgjort 1. januar), og ved udgangen af marts måned betales afgiften på indkøb af stærke drikke i januar måned og så fremdeles.

Ovennævnte krav tillader vi os at begrunde med, at den nuværende høje omsætningsafgift medfører for hotel- og restaurationserhvervet meget uheldige konkurrenceforhold med butikshandelen, der har animeret til, at det er blevet ret almindeligt, at man samles om butiksløl og spiritus, for man går til fest på hotellet, hvilket selvsagt er meget ubehageligt for værten. Fester, der før afholdtes på hoteller, afvikles nu i mange tilfælde i værksteder, kantiner og lignende. Et retfærdigt konkurrenceforhold ville her borteliminere det meste af de uheldige forhold.

Når vi foreslår en 25 pct. afgift beregnet på indkøb, så er det fordi, det er den absolutte maksimumsgrænse for en merbeskatning, der ikke må give uretfærdige konkurrenceforhold til butikshandelen.

En del af den spiritus, som i særdeleshed unge mennesker er så rigeligt forsynet med

en søndag aften, bliver sikkert leveret illegalt, som det går nu. Til den anden side vil fritelser være til stede ved en ligebeskatning med butikshandelen, for hotel- og restaurationserhvervet til illegalt at sælge ud af huset, det vil en merbeskatning for hotel- og restaurationserhvervet, på højde med butikshandelens avance som retningsvisende modvirke.

Når vi ønsker inkassationsformen ændret til en afgift beregnet på indkøb, er det fordi en sådan inkassationsform i sin virkning vil være rigtig, idet dets regnskab kan vedlægges fakturaer som bilag. Regnskabet vil være let at føre og let at revidere, og den vil give lige beskatning inden for erhvervet på den samme vare.

Den nuværende omsætningsafgift som inkassationsform er i sin virkning helt forkert, den giver forkert konkurrenceforhold inden for erhvervet, idet en nødvendig højere avance giver et højere afgiftsbeløb på den samme vare, hvilket i de fleste tilfælde begunstiger den i forvejen bedst stillede. Den medfører et inkassationsregnskab, som ingen kan føre eller revidere, som et inkassationsregnskab skulle kunne føres eller revideres. En følge heraf er de mange for erhvervet ulykkelige toldsager.

Revisionen af den nuværende omsætningsafgift hviler på indkøb, derfor kan man lige så godt tage afgiften på indkøb, når den sættes til 25 pct. Der vil da herefter ikke være grundlag for at opretholde det afgiftsfrie privatforbrug, så også her skabes der mere lige og renere forhold.

Angående kontrollen kan såvel leverandører som købere opgive indkøbet i januar til toldvæsenet inden 15. marts og så fremdeles. Om der kan fås kompensation for en sådan

nedsættelse af restaurationsskatten, ved at hæve den almindelige spiritusbeskatning, kan vi ikke udtale os om, men det er vor opfattelse, at en forhøjelse ikke behøver at være ret stor, da alle pengene vil komme ind også for

privatforbrug, og med hensyn til at købe sort i butikshandelen, vil fristelsen være så minimal, at ingen vil risikere at få sin bevilling inddraget for den lille forskel, der er mellem den 25 pct. afgift og butikshandelens avance.

